

František Ringo Čech

Z DENÍKU OSAMĚLÉHO BĚŽCE 1

2012

Galén

Generace Beatles (2007)

František Ringo Čech

**Z DENÍKU
OSAMĚLÉHO
BĚŽCE 1** / **2012**

František Ringo Čech

**Z DENÍKU OSAMĚLÉHO BĚŽCE 1
(2012)**

První vydání v elektronické verzi

Best of Ringo, sv. 3

Vydalo nakladatelství Galén, Na Popelce 3144/10a, 150 00 Praha 5

Editor nakladatelství Lubomír Houdek

Šéfredaktorka nakladatelství Soňa Dernerová

Odpovědný redaktor Jan Řehoř

Grafická úprava a sazba Petra Veverková

Fotografie z archivu autora

Na obálce a předáskách autorovy obrazy *Generace Beatles* (2007), *Pravice a Levice* (2007),
Spravedlnost a Nespravedlnost (2013)

G 351044

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu nakladatelství.

© Galén, 2016

ISBN 978-80-7492-259-6 (PDF)

ISBN 978-80-7492-260-2 (PDF pro čtečky)

PŘEDMLUVA

Moji drazí čtenáři,
inspirací k psaní deníčku mi byla božská kniha *Deník pana Nuly*. Autor píše: ... četl jsem mnoho deníků lidí, o kterých nevím vůbec nic, tak proč bych nemohl deník psát také já?

Druhou pobídkou mi byl můj kamarád Petr Novotný: Otevři si na svém webu deník. Lidé tam budou chodit, ale musíš psát každý den jako já! Jak jednou dvakrát vynecháš, lidé číst přestanou!

Z knihy je patrné, jak málo jsem si vzal jeho slova k srdci: deníček – třídeníček – týdeníček – čtrnáctideníček – měsíčníček – občasníček! Díky, že jste mě přesto neopustili a mám kolem pěti set návštěv denně.

Velkou inspirací mi byla kniha *O starých časech a dobrých lidech*. Každým dnem jsou časy starší a starší a dobrých lidí stále méně a méně.

Deníky jsou divadlo života a zrcadlo času. Čas letí... herci mizí ze scény, a tak je moje kniha už historií. Doufám, že i Vás, kteří ji budete číst, potěší vzpomínka na staré časy a dobré lidi.

Váš Ringo

P.S. Píši i o šmejdech, ale těch dobrých je díkybohu víc!

V městě Praze nad Vltavou řekou, LP 2016

Je leden 2012 a začínám psát svůj webový deníček. Deník, týdeník, čtrnáctideník, jak mi vyjde čas a jaké budou novinky.

Petr Novotný mi nedávno řekl, že když vyřadil deník ze svých webových stránek, tzn., když jste si nemohli přečíst, co dělal, kde byl, s kým mluvil, co se dělo, že mu strašně klesla sledovanost. Vyšel jsem z toho, že teda možná i vás by zajímalo, co vlastně dělám, jak žiji, a otevřel vám okénko do společnosti, kam se dostáváte jenom zkresleným prostřednictvím bulváru, který píše o kumštýřích a celebritách jako o vítaných obětech své nezřízené touhy po prodejnosti. Na rozdíl od bulváru se tady dozvíte jenom pravdivé věci.

GENERACE BEATLES Dopsal jsem knížku *Generace Beatles*, má 700 stran a psal jsem ji celý rok. Až na některé drobnosti je připravená k vydání. Chybí mi akorát dopis od Jiřího Suchého, bez něhož si neumím knihu představit. Chci tam mít takové zprávy o stavu Unie, co si lidé myslí o současném světě, teda lidé, kteří zajímají mě a kteří by měli zajímat i vás, a to je třeba doktor Koukolík, u kterého jsem byl a byl skvělý, vtipný. Já se bál, že jdu ke starému páprdovi (je určitě mnohem mladší než já!), prostě k suchopárnému vědci. Měl jsem dokonce určité obavy, protože mi nakladatel Houdek, který mi zprostředkoval tu schůzku a který vydává Koukolíkovy knížky, řekl: „On je mimořádný, pane Čechu. Nedivte se, kdyby vůbec nevěděl, kdo jste a kdo je Novotný. On žije ve svém světě.“ Návštěva byla skvostná. Já ji budu komentovat, až jestli mi pan doktor Koukolík napíše tu svoji zprávu o stavu Unie, tak se to všechno dozvíte.

Dopsal jsem tedy knihu. Společnost Ikar, nadnárodní společnost, která mě vydává, stejně jako nakladatel Houdek, zvažuje, zda knížku vydá. Už minulý týden měla být schůze, na které se to mělo rozhodnout, jestli o moji knihu budou stát, ale Helenka ani Gábinka nevolá. To je určitý signál. Vyslali určitý signál, že buď to nechtějí a protože mě mají holky rády, tak odkládají, která z nich mi to řekne, že tu knížku nechtějí, anebo se dohadují, zda ji vydat nebo ne. Nerozhodli se prostě. Každopádně můj přítel nakladatel Houdek, když jsem se ho ptal, jestli by ji vydal, kdyby to v Ikaru nechtěli, mi řekl: „Já se modlím, Ringo, aby to nechtěli. Vydám to rád.“ To mě potěšilo. A dozvíte se, myslím, velmi brzy, jak to dopadne.

LOŇSKÝ SILVESTR

Silvestr s Gottem a s Vojkůvkou byl dobrý, a Šíp byl božský. Televize dokáže rozkrýt sledovanost i třeba během hodiny. Během hodiny mají zaregistrováno, kdo se jak kouká. Jak začala silvestrovská *Všechnopárty*, křivka vyletěla nahoru. Pak šla ještě výš na dva milióny, když přišel Gott na plac. A já si neodpustím, když jsem se objevil já, vylítlo ještě 400 tisíc diváků. Čili o 400 tisíc jsem trumfnul Mistra! Mám velkou radost. Opravdu. Dokonce jsem si ten graf vytisknul dvakrát, schoval jsem si ho, mám ho na stole. Když sem někdo přijde, dělám mu kafe a než mu to kafe udělám, tak čumí na krámy na stole, co tam kde je, a je tam na něj nastražený ten graf. A říká: „Jéjé.“ A já skromně: „Podívejte se, tady je Gott, tady jsem já.“ Tak se takhle chlubím. Ten silvestr považuji vůbec za to nejvyšší, co jsem dosáhl. Vrchol mé televizní činnosti, výš už to nepůjde. Nenapadá mě, co bych ještě mohl natočit lepšího. Volal jsem Karlu Šípovi a říkám mu: „Karle, my jsme dosáhli naprostého vrcholu, ty možná ještě ne, ale já už jo. Teď moje popularita už půjde jenom pomalinku dolů.“ Jak říkají marxisti, to je ta sinusovka, jdeš dolů, pak zase nahoru, pak zase dolů. Vzhledem ke svému věku myslím, že až ta sinusovka sleze dolů, tak už nahoru moc šplhat nebudu. Možná in memoriam. Ještě jsem Šípovi říkal, že vím, co by ještě víc šokovalo televizní diváky. Kdyby natočil mě a Saudka, jak se bavíme o ženách necenzurovaně. To by byl nářez! Ale Karel Šíp řekl, že se Saudkem se nedá, bohužel, pracovat, protože je nezvládnutelný. Nerespektuje pravidla debaty, neposlouchá druhé, mele si pořád svoje a že to Karel nemá rád. Zavrhnul to. Tím se uzavřela možnost ještě něco šokujícího natočit.

Volal jsem božského Karla a ten se na mě zlobil. Nečekal jsem, že se bude zlobit. Prý jsem mu udělal velkou ostudu, když se mě ptal u obrazu *Adam a Eda*, který je on, jako Karel, tak já jsem mu řekl naprosto upřímně, že ten napravo, což jsem myslel z pozice toho obrazu. Jako Kristus visel na kříži, tak lotr byl po levici, druhý po pravici. Napravo. Po mé pravici. Ale řekl jsem ten napravo. A zapomněl jsem, že z pohledu televizního diváka je napravo ten s tím malým pindíkem! A to se Karla dotklo už tam ve studiu, ale nezastavil mě. Měl mě hned zastavit, nebo Šíp, protože já jsem to tak nemyslel. Musím říci, že Karel je na tom, co se pindoura týče, velmi, velmi dobře. Říkám: „Karle, nezlob se, to vůbec nikdo nezaregistroval.“ Ale nedal se: „Důležitý je výsledek, blboune. Já nevím, co kdo zaregistroval, já jsem tam s tím malým pindíkem, ty idiote. Co jsem měl jako udělat? Stáhnout si tam kalhoty?“ Strašně mě to mrzelo, protože Karel je velmi krásně utvořen, ten se může chlubit, ale Ivanka prý plakala, když

přijel domů. Nevšiml si toho nikdo, ani režisér, Karel, nikdo z diváků nepoukázal na ten lapsus. Někdo tam Ivanku popíchl, seděl tam určitě u nich na silvestra nějaký šmejd, který z toho měl radost a ten to takhle rozdmýchal. Marňáky byly moje omluvy. Karel se zlobil, zlobil, zlobil. Ale protože je to rozumný člověk, známe se celý život, tak nakonec trochu svůj hněv umenšil. A domluvili jsme se, že druhý den přijedu a přivezu mu dárek. Mám pro něj nádhernou věc, *Monolight And Roses*, od McCormacka. Božská věc, kterou v třicátých letech John McCormack, vynikající irský zpěvák, šokoval Ameriku. To byl šlágr. Prodalo se toho strašně moc. Je to jako dělaný pro božského Karla. Tak jsem mu řekl, že mu to druhý den přivezu. Ale nakonec jsem tam nejel. Dostal jsem strach, že mě Ivanka nakope do prdele, že se bude zase řešit ten malý pindík. Do prdele! Sere mě to. Nechám to trochu odležet, a pak mu přivezu tu písničku.

Volal jsem Šípovi, jak se Karel zlobí. A Šíp říkal: „Tak proč nic neřekl, sakra, mohli jsme to vystříhnout. Vždyť není důvod...“ Malá útěcha. Pošpinil jsem neoprávněně kamaráda, nechtěl jsem, ani jsem si to neuvědomil. Myslel jsem si, že on je ten s tím velkým pindíkem. Tak teď pro vás, moji čtenáři, to uvádím na pravou míru.

RINGOVA ŠKOLA ŽIVOTA A SEXU Dopsal jsem také v lednu nový program. Silvestr mě inspiroval k tomu, abych si udělal program „standby“, který je v současnosti velmi populární. Je to vlastně sám jeden komik na scéně, viděl jsem to v Anglii. V Anglii jsou asi tři, jeden větší mistr než druhý, a jsou opravdu sami na jevišti. Viděl jsem, že jeden z nich vyprodal Wembley, odpoledne 100 tisíc lidí, večer 100 tisíc lidí. A protože já už jsem to vloni dělal, byl jsem sám voják v poli jako Menšík na jevišti, mluvil jsem, dělal legraci, zpíval, tančil, dělal show, tak jsem si řekl, že to udělám jako program. Nechal jsem si navrhnout plakáty, kde jsem využil svůj obraz *Zvířátka obdivují píču*. Píču jsem nechal vymazat a místo ní je moje hlava, takže vlastně zvířátka obdivují Ringa. Program se jmenuje *Ringova škola života a sexu* a je mládeži nepřístupný. Bude to šoking, samozřejmě, bude to děsný šok, protože je to necenzurovaný pohled na sex, sexuální deviace, je to průvodce životem každého Čecha, no co Čecha, je to mezinárodní. Pak jsem zjistil, že by to bylo chudičké, že já prostě asi nejsem komik na „standby“, tak jsem přibral herce. Budou tam scénky, například rozhovor se zoofilem, sex v raketě, o šukaní v raketoplánu, je jich víc. Já chci, aby byly zahrané, já budu jenom komentovat děj a ty scénky. Tak jsem si vzal z mého divadla Petra Martináka, kterého si velmi vážím a který

je ideální partner pro takovouhle práci. K němu Terezku Šefrnovou, kterou mi doporučil můj syn. Nikdy jsem ji předtím neviděl, ale dám na doporučení synka, je prý velmi šikovná. A Evžena Hájka, to je elév mého divadla, takže vlastně budou tam tři se mnou. Takže to vlastně není „standby“, je to spíš jako *Monty Python* (kéž by!) nebo *Černá zmije* (kéž by!) nebo vynikající *Benny Hill Show*. Je vždy lepší mít někoho kolem sebe. Uvidíte letos. Premiéru má ten program 22. dubna, takže máme co dělat. Včera jsme poprvé zkoušeli. Tam jsem také viděl poprvé Terezku Šefrnovou, je velmi půvabná, inteligentní, milá. Myslím, že spolu budeme vycházet. Je chráněná před mými vilnými spády, jak psali „Kačenka Kornová se vrací ke svému vilnému řediteli“, je chráněná, protože nemá trojky kozy, což je pravda. Ale vůbec to nevádí, protože když si stoupne, je krásná, vysoká. A je černá, čili není blondýna s trojkami, tím pádem je trošku stranou mého erotického zájmu a klasického vydírání divadelního ředitele.

DÍVČÍ VÁLKA

Hráli jsme v Jaroměři *Dívčí válku*, poprvé v letošním roce, a jako vždy před vyprodaným sálem. Tam měla premiéru nová Šárka. Možná, že si vzpomenete na televizní program *Souboj seriálů*, kde režisérka Zemanová představovala první díl programu *Babička* na inzerát. Tam hraje mladou dívku nějaká Bára Černá. Byly tam sestry, Bára a Lucka. Lucka seděla v hledišti, ta nehraje v tom seriálu, ale její dvojče Bára ano. Mně se moc líbily obě, tak jsem si řekl: Sakra, to by byla Šárka! A tak jsem šel za jejich maminkou a oslovil jsem ji, jestli by si holky nechtěly u mě zahrát. Ona řekla: „Pane Čechu, my po ničem jiném netoužíme, než aby holky hrály ve vašem divadle. Budou rády, kdybyste je chtěl. Samozřejmě, velmi rády.“ A tak hrály, hrála tedy Bára, budou se střídat, když jsou to dvojčata. Velmi krásné, velmi mladé. Já jsem byl jimi tak okouzlen, že jsem je dokonce chtěl vzít do toho nového programu *Ringova škola života a sexu*, ale jsou tak strašně mladý, je jim šestnáct a ty věci nemůžou hrát. Prý by mě jejich tatínek hnal. Terezka Šefrnová je zralá ženská, je jí, myslím, pětadvacet, ta to může hrát. Bára se prostě líbila, takže mám vydatnou posilu v divadle, myslím, že o ní ještě uslyšíte. Toto je první zmínka, to si zapamatujte.

MADLA

Moje žena Madla, babizna moje oblíbená, která žije odděleně, ale nejsme rozvedeni a vycházíme spolu docela dobře. Čím kratší dobu spolu trávíme, tím lépe spolu vycházíme, ale staráme se o děti a o rodinu, oba. Nerozvedli jsme se, protože jak říká Plzák: „Rozvádí se jenom amatéři.“ Babizně

našli nějakou cystu. Je mi z toho smutno, je to blízký člověk, matka mých dětí a tak trpím. Vadí mi to a cítím s ní. Bezmoc mnou zmítá. To není dobrá lednová zpráva.

NAPSALA MI DARIA KLIMENTOVÁ... Napsala mi Daria Klimentová, sólistka Londýnského královského baletu. Geniální tanečnice, geniální baletka. Zrovna s ní dávali na ČT2 *Giselle*. Nahrál jsem si to. Byl jsem konsternován, jak je skvělá, a byl pyšný na to, že se s ní znám. Napsala mi strašně hezký dopis. „Maminka Vás má hrozně ráda, Ringo, a vyhledává Vás na google a všude po internetu. Maminka má, na rozdíl ode mě, strašně velké kozy, to by se Vám líbilo.“ Tak doufám, že až Daria Klimentová přijede, abych ji i maminku mohl pozvat na kafe. I když maminka jí asi hlídá dítě v Londýně. Má batole, nebo už odrostlé? Daria Klimentová, pamatujte si to, vy pitomci, protože ona tady netančí, ale sakra, probaletit se do Londýnského královského baletu, to je vrchol. To je stejný úspěch, jakého dosáhli Jágr, Forman, Martina Navrátilová. Velká dcera malého národa.

MONGOLSKÉ HOVNO Začalo mrznout a mráz ve mně vyvolal vzpomínku na Mongolsko, když jsme byli s Petrem Novotným u Luboše Svobody. A propos, kamarád Luboš mě přijel navštívit, byl tady na skok z Mongolska. Přivedl s sebou mongolského velvyslance, který byl zcela zaujat mými obrazy. Vrtalo mu hlavou, jestli si má nějaký koupit nebo ne. Neudělal to, ale byl velmi milý. Proč o tom píše v souvislosti s tím mrazem? Vzpomněl jsem si, když jsme byli s Novotným v Mongolsku a spali jsme v jurtě, daleko od civilizace, blízko Čingischánova rodiště, oni používají pro ty tábory výraz „baze“, to je, myslím, z ruštiny. V jurtě bylo teplíčko, ta je tak dokonale vymyšlená! Venku bylo minus třicet stupňů. Byly tam v tom turistickém táboře asi tři suché záchody, strašilo nás tam pár lidí, nějakí Angličané, Francouzi a my s Novotným. Moc lidí ne. Mně se chtělo v noci na velkou, tak jsem si říkal, že poběžím rychle do toho jejich toi toi. Uběhl jsem asi 15 metrů od jurty a byl tak strašný mráz, že jsem úplně šlel. Tak jsem si stáhnul kalhoty a udělal jsem to tam na cestičce, ani jsem si zadek neutřel. A mazal jsem zpátky do jurty a teprve v ní jsem si utíral prdel. Tak to říkám Novotnému, který se probudil. On říkal: „Nic se neděje. Ráno půjdeš, sebereš to hovno, ono bude zmrzlý a hodíš ho dodatečně do toho hajzlu.“ A když jsem ráno šel sbírat, teple jsem oblékl, kouli jsem ze sebe udělal nabalenou, tak jsem viděl, že těch hoven je tam víc. Před francouzskou jurtou,

před anglickou. Vždycky to hovno 15 metrů od jurty. Všichni se vysrali, protože tam nedoběhli. Zmrzli by, než by doběhli na to jejich toi toi. A byl jsem první, kdo sbíral vlastní hovno. Když si to vybavím, tak se musím smát.

MARILYN MONROE Maluji velký obraz, *Marilyn Monroe* podle Warhola. Baví mě to, je to velký portrét, největší plátno, jaké jsem kdy vůbec maloval. 1,5×1,5 metru. Někde jsem plácnul, že nemám Warhola moc rád. Teď jsem přemýšlel při tom malování, proč ho vlastně nemám rád. Co je toho příčinou. A pak jsem zjistil, že to bude snobárna. Jsem snob, pýcha taková. Jako říkali farizejové o Ježíšovi: Co by z Nazareta mohlo vzejít dobrého? Prostě takový imbecilní předsudek. Tak jsem to zrevidoval a už se na to tak nedívám. Člověk něco plácne, prostě je idiot. Tak jsem si říkal: Co by z Medzilaborců asi tak mohlo vzejít dobrého? No vidíte, je, Andy Warhol.

MILOŠ NECHCE PSÁT Přijela Martina Formanová, měl jsem velkou radost. Přišla s kamarádem vybrat Milošovi dárek k narozeninám. Vybrala si velkou Prahu, měl jsem radost. Martina pořád vypadá skvěle. Vypila kafe, zdržela se asi hodinu. Mluvili jsme také o Martě Kadlečkové. A Martina se pochlubila, že ji Marta naučila skvělé knedlíky, v životě tak dobré nejedla a že je teď vaří podle jejího receptu. Slíbila mi, že mi ho pošle. Omlouvala Miloše: Nechce ti nic do knížky napsat, Ringo, protože nepíše vůbec, je znechucený všemi interview. Pozdravuje tě. Je velmi šťastný, říkala Martina. Teď Miloš říká, že je vůbec nejšťastnější, co kdy byl. Leží dlouho v posteli, spí, dívá se na filmy, večer vaří nebo jdeme do restaurace. Jede se podívat s kluky na basket, prostě takový krásný život prožívá. Nezmínila se, že by byl nemocný nebo tak něco, ale asi jo. Asi nebude úplně v pořádku. Netočí, protože zatím nemá námět, nebude točit nic. Určitě už asi ani nechce. Řekl jsem jí, aby také klukům pustila Liverpool nebo Manchester United a aby šli do prdele s tím basketem. Ať kluci vidí, jak se s míčem zachází, že míč se jenom nenosí v ruce, do míče se kope! Říkal jsem: „Martino, ty máš takovou kliku. Nejen, že jsi napsala dvě krásné knížky, obě se mi líbily, líbily se mé dceři i snaše. Jsi talentovaná a ještě máš Formanovy geny. To je tak šťastný spojení, mohu ti jenom gratulovat.“ Ti dva Formani, co jsou v Praze, jsou také skvělí, a teď další dva budou v Americe. Ty už ale, myslím, nebudou mít s Českem nic společného, vyrůstají v té velké zemi, už jsou pro náš národ ztracený. Jen budou říkat: „Náš tatínek, ten slavný režisér Forman, je Čech! A naše maminka Martina je také Češka, ale to víte, my

už česky moc nemluvíme.“ A když přijedou do Prahy na návštěvu, už jim budou muset překládat. Martina říkala, že rozumí, ale nemluví. Škoda.

To je asi tak všechno, co se odehrálo v lednu. Teď už budu pilnější, budu psát častěji. Chtěl bych tak po týdnu psát novinky. Pokusím se o to. Zatím se mějte.

PÁTEK

10. února 2012

Nejdřív bych vám chtěl poskytnout velmi důležitou informaci, a sice: začal jsem kouřit! Na protest proti protikuřácké akci v republice, ve světě, všude. Je to forma protestu, kdy trestáte sám sebe. Nechci se rouhat, je to jenom nadsázka, ale je to jako když se na protest upálíte, což je bolestivá smrt. Takže já se trestám sebeukouřením, já se neupaluji, já se ukouřím. Teď mě napadá krásný příměr – a přitom se nechat ukouřit. Nemohu si odpustit něco tak vtipného.

A teď poučení. Začal jsem kouřit doutníky. To je něco tak nádherného. Znovu jsem se v duchu poklonil a obdivoval Churchilla a nakonec i Pepíka Laufera, který ho nevyndal z huby, co ho znám. Teď přestal, jak mi říkala Irena Greifová, jeho žena. On už nemůže Pepa kouřit doutníky, protože nemůže zpívat. Doutníky mu výrazně ničí hlasivky, takže přestal a já jsem začal. U mě ty hlasivky nejsou tak důležité, protože já když zpívám, tak jediné na plný playback. Doutník má v sobě něco, co cigára nemají. Když jste nervózní, tak cigára s tou nervností, s tím neklidem, splynou. Doutník ne, doutník má v sobě klid a mír. K doutníku si musíte sednout, patří k němu koňak nebo whisky s ledem a z doutníku vyzařuje klid a mír, musíte sedět, vždyť kouříte doutník. Já při tom medituji. To je nádhera, když se přede mnou otevřel nový svět a krásná cesta k ukouření. To je ta práva, kterou jsem vám chtěl dát.

PREMIER LEAGUE Angličané už zase hrají, zase jsem šťastný. Viděl jsem Liverpool, zase ztratil body. Já pořád hledám, jak si někoho v anglické lize oblíbím, tak mi zmizí. Nistelrooy, jeden z nejlepších hráčů na světě, a prodali ho! Dvakrát byl králem střelců v anglický Premier League, to je něco neslýchaného. Obrovsky ho obdivuji. Šel do Malagy. Tak chytám Malagu, chytám Španělsko a jsem našťvaný, když Nistelrooy nehraje. Oni mají takového

hráče, jednoho z nejlepších fotbalistů světa. Dobrý trenér by řekl: „Hrajte všechno na Nistelrooye, zapomeňte na své španělské nohy, jděte do prdele s latinskoamerickým fotbalem, hrajte všechno na Nistelrooye, ten bude stát ve vápně a bude dávat góly!“ Vyhrávali by. Ale oni hovno. Melou to, hrají hnusný fotbal. Nemám tenhle druh fotbalu rád, ať žije Anglie! No a Gudjohnsen, to je druhý miláček. Je v AEK Athény. Nedávno jsem objevil, že ve Štěpánské má být řecká hospoda a ti se dívají na řecký fotbal. Zavolám šéfovi, mám na něj doporučení, až bude hrát Gudjohnsen, aby mi dal vědět, půjdu se na něj podívat.

VOLÁM ŘEDITELI Také jsem si říkal, už je začátek února, mohl bych navštívit nového ředitele ČT1, že už se snad situace kolem něj uklidnila. Chtěl jsem mu zavolat, ale pak jsem si řekl, že ne. Přestože jsem byl v jeho televizi v době, kdy on ještě nebyl na světě, zvolil jsem správný postup. Zavolal jsem na sekretariát, představil se a řekl jsem, že bych chtěl navštívit soudruha ředitele ústředního. Děvče mi říkalo: „Kdo jste?“ Tříkrát se mě zeptalo, jak se jmenuji. Věděla úplně hovno. Hned jsem si vzpomněl na oblíbený fór z hotelových recepcí. Říkám: „Slečno, já tu mám rezervaci na jméno doktor Mengele.“ Slečna hledá v knize a říká: „Pane doktore, bohužel tu nic není.“ Tak to byl také doktor Mengele. Já říkám: „Chtěl bych navštívit ředitele. Nezapsala byste mě do knihy návštěv ústředního ředitele?“ „A co mu chcete?“ A to já mám vždycky chuť říci: Hovno. Co je ti do toho, ty krávo? Kdybych ti to chtěl říci, tak mu to vzkážu. Nebudu k němu chtít jít.

„Co mu chcete?“ opakuje. Říkám: „No, chtěl bych s ním vypít kafe a podebatovat s ním.“ Chtěl jsem říci: „Vždyť já jsem váš přední interpret letošního roku, ty krávo. Kdybys věděla, kde pracuješ a vědělas něco kolem, tak bys věděla, že jsem měl největší sledovanost u Šípa vůbec v tomto roce!“ Ale neřekl jsem to, ovládl jsem se. Také jsem nepoužil svůj skvělý fór, který používám, když volám do normálního podniku a sekretářky, jak chrání své ředitele, aby s nikým nemluvili, jednak proto, že se neumí vyjadřovat a jednak se stydí, protože jde vždycky o nějaký průser. Tak ta sekretářka obvykle říká: „Co chcete panu řediteli?“ „Chci s ním mluvit. Jednak o ženských a také o hemeroidech. On má tři hemeroidy na tlustém střevě, já jsem je minule viděl, když jsme si je ukazovali. Já bych mu je zatáhl reznou nití a pomohl mu. Když se zaškrtní, odpadnou. My jsme takhle domluvený. Předejte mě.“

To jsem u ředitele České televize, navíc přítele mého syna, nechťel uplatnit. Ona mi ještě ta sekretářka říkala: „Tak za tři, za čtyři měsíce...“

To jsem jí poděkoval. Volám synkovi, který se s ředitelem zná, protože jsou přibližně stejného věku. Byl u něj na kafi. Samozřejmě že říkal: „Tati, proč mu nezavolaš, do pytle? Dal jsem ti na něj telefon.“ Já říkám: „Michale, jednak dodržuji hierarchický postup a také mám britskou národu. Já to považuju za slušné objednat se, nepředbíhat ve frontě.“ „Tak mu zavolej.“ Tak jsem Michalovi slíbil, že řediteli zavolám, ale vyprdl jsem se na to.

PŮLKA VÝBĚRU

Seděl jsem na Zábradlí v tom smutném divadelním klubu, kde na mě padá těžká depka z toho, co tam je. A kdo tam nepřišel jako Čok s Pavlíčkem! Měl jsem takovou radost, že jsem viděl své dva spřátelené rockery. Oni se také zaradovali, když viděli svého císaře. Znova jsme si říkali, jak se sejdeme. Pavlíček říkal: „Já u Zábradlí bydlím za rohem. Tak se tu brzo sejdeme.“ Říkal jsem: „Kluci, já mám krásný literární projekt na muziku, tak se sejdeme a probereme to spolu.“ Zůstalo u slibů, rozloučili jsme se, poobjímali jsme se, políbili jsme se, kluci odešli a zase se pět let nevidíme, jestli se toho dožiji.

GENERACE BEATLES BUDE!

Volali z Ikaru, Helenka mi říkala: „Pane Čech, ano. Dohodli jsme se v redakci, že knihu *Generace Beatles* vydáme.“ Měl jsem radost. Čeká tady vedle mne, má přes 700 stran. V úterý, což je vlastně zítra (z toho vám vyplynulo, že dnes je pondělí), se objednáme a půjdu za Helenkou a za Gábinkou, proberu s nimi podrobnosti. Řeknou mi, kdy by měla kniha vyjít, v jakém rozsahu, komu ji dají redigovat. To je dobrá zpráva na začátek února.

S IDIOTY MEZI BLBCI

Zavedl jsem si složku „S idioty mezi blbci“ a schovávám si poznámky o registrovaných krávách a idiotech. Před Vánocemi jsem našel a vystříhl si úžasnou věc. Na titulní stránce televizního programu je herečka, drží na ruce chlapečka nebo holčičku, to nevím, a je tam velký titulek: „Poslali jsme Ježíškovi mail.“ Říkám si, jaká to musí být kráva, když posílá Ježíškovi mail, místo aby chlapeček vzal tužku nebo barvičky a poslal Ježíškovi krásný dopis, namaloval mu i obrázek, což u toho zasraného mailu nepřichází v úvahu. Aby udělali poetický dopis, ona by si ho schovala a po letech se na něj dívala, co ve čtyřech nebo pěti letech její chlapeček nebo holčička psali Ježíškovi nádherným písmem s rozkošnými dětskými chybami a s tím obrázkem, Místo toho ona napíše mail! Zřejmě mu vedla prstíček, mačkali

DELETE a zavináč. Pryč s krávou! Co může z takového chlapečka vyrůst? Ne-poetický blbec. Přál bych si, aby jim Ježíšek také napsal mail! „Běž, chlapečku, do prdele i se svou maminkou! Ať vám, vy idioti, nadělí pod stromeček něco ten váš internet!“

Nebo tam mám vystřiženo: manekýna, dosti známá, se vyjadřuje velmi zásadově o ekologii, vystrkuje přitom přes celou titulní stranu kozy, které si mimochodem nechala udělat za peníze svého chlapce, který to vykopal kdesi v CCCP. „Všechno řeším zásadně hlavou.“ A inseruje tam svoje kozy, aby si všichni čtenáři uměli představit, jak vypadá ta hlava, kterou to řeší. Není na krku, je jinde ta hlava, kterou ona všechno řeší. Občas jsou to v těch redakcích místři na ty názvy, na ty poutače na první stranu. Filozofka svěhlavička. Nebo Rodina je pro mě vším. Vy ale vidíte, co je pro ni vším! Samozřejmě, polovina jsou pomluvy, ale i z těch zbylých padesát procent vidíte, že nejenom rodina je pro ni vším. Má ještě jiné věci, které jsou pro ni blízké. To jsem trošku vylil špínu na své spoluobčany. Promiňte, ale děsně mě serou!

MARILYN MONROE, 2. ČÁST Už jsem hlásil, že maluji obraz *Marilyn Monroe*, a stalo se mi podruhé v životě, že jsem se napil barvy. Rozdělávám si barvy do skleniček, kór u této Marilyn, to je největší plátno mého života, 1,5 × 1,5 metru. U malířského stojanu mám kafe, popelník a barvu. Dívám se na plátno, levou rukou se natahuji pro to kafe, pravou maluji. Tak jsem si omylem loknul červené rumělky. Olejová barva sice není zdraví škodlivá, nedopadl jsem jako ten můj kolega, který si loknul louhu. Viděl jsem ho nedávno v televizi, ještě nemůže pořádně mluvit. Byla to rumělka červená, tak jsem ji zčásti vyprskl na plátno, zčásti na košili, na kalhoty, na koberec. Tak jsem měl co čistit.

DÍVČÍ VÁLKA U HASIČŮ Zapomněl bych, že jsme hráli u Hasičů *Dívčí válku*. Měli jsme vyprodáno až po strop a úspěch. Vystoupení bylo tak pěkné, všem se dařilo, herci měli radost a hráli jak bozi. Bylo to krásné, Jarda Sypal prožíval orgie herecké rozkoše, nakonec my všichni. Ale Pavlík Novotný, který nezná míru v recesi, při děkovačce vysypal Sypalovi na hlavu pytlík s pudrem. Jarda byl jak mlynář, měl to v hubě, v očích a strašně se rozčilil. Já ho chápal. Říkal Pavlovi Novotnému: „Ty hovado, zkazil jsi mi celý večer,

celý představení, ty debile blbá. Ještě jednou mi to udělej a zabiji tě na scéně.“ I Pavel cítil, že to přehnal a že to neměl dělat. Myslím, že už mu pytlík s pudrem na hlavu nevysype. Tak tady vidíte, jak jsme intelektuální divadlo a jak vysoká úroveň je, když si děláme legraci.

To je v polovině února vše, tak zase na shledanou.

PÁTEK

17. února 2012

Mám pro vás dvě zprávy. Jednu dobrou, jednu špatnou. Začneme tou špatnou, protože se budete těšit na tu dobrou.

NA ZAČÁTEK ŠPATNÁ ZPRÁVA... Mám takový záznamníček, Olympus se jmenuje. Malý diktafonek. Mám ho už dlouho. Tam si nahrávám, jakmile mě něco napadne. Když jedu autem, někde stojím nebo nakupuji, něco mě napadne, hups do kapsy, vyndám Olympus, namluvím to, abych to nezapomněl. A tak se mi tam ty vstupy hromadí. Tento týden jsem měl takové krásné nápady, nepamatuji si tedy žádný z nich, ale vím, jak jsem měl pokaždé radost z toho, že jsem vtipný, když jsem to nahrával. Když jsem přišel domů, chtěl jsem si to přepsat do počítače, tak jsem zapomněl, že tam není DELETE, že je tam ERASE. ERASE je totéž, co u čipového blba DELETE. Všechno jsem si vymazal, takže vím úplné hovno. Přišli jste o nádherné scénky! Třeba první celosvětový porod buzeranta, kdy se podaří, že se narodí buzerantovi miminko. Prdelí, samozřejmě. Ale něco tak legračního, co se odehrává kolem té porodní postele! Já jsem se tak smál, když jsem to nahrával, a vím hovno.

■ ■ ■

Ještě jedna část té špatné zprávy. Mám nový dotykový telefon. Ten za korunu, co dávají, když podepíšete tu nevýhodnou smlouvu s O₂, tak vám jednou za dva nebo za tři roky dají telefon za korunu nebo za 20 korun. Tam mi řekli: Pane Čech, musíte mít dotykový telefon, vy už nemůžete mít tlačítkový, to už se nedělá, to je anachronismus. Budou se vám smát. Tak mi dali dotykový a to jsem si tedy naběhl. Volám lidem, kterým jsem volat nechtěl, třeba i těm, se kterými jsem se poškorpil a léta si nevoláme. A oni to zvednou a říkají: „Jéžiš, Ringo, jak se máš?“ A je po hněvu. Ono je prostě potěší, že volám já, že jsem

udělal ten první krok k udobření, přitom já jsem ho neudělal. Já jsem jel palcem po tom blběm, imbecilním dotykovém telefonu. Posílám maily, přijímám maily, mažu si je, nedokážu je uchovat. Dneska jsem chtěl poslat tu dobrou důležitou zprávu a zmáčkl jsem, idiot, prstem Skryt klávesnici. Skryla se nejen klávesnice, ale všechno. Měl jsem černý telefon a teprve, když jsem ho vypnul a znova zapnul, tak se zase objevil ten hnus dotykáč. Navíc, co mi připravil čipový blb! Vidíte, jak se ta negativní a špatná zpráva rozrůstá? Já už jsem na to upozorňoval, že ten blb mi napíše Java. Java se objeví. A já mám nedůvěru ke všemu, když tam není Microsoft, čili není to marka mého systému, já si aspoň myslím, že mám Microsoft, aspoň můj patron Hernady Robert pracuje u Microsoftu a u Javy to nebylo. A Java mi nabízela něco, nějakou důležitou věc, neřekla mi co, ale nabízela mi to. Česky. Tak jsem si řekl, že třeba je to zrovna to, co potřebuji. Martin Skála, která mi dělá webovky, mi říkal, když jsem si stěžoval, že na svých neslyším rádio – vy si mě můžete poslechnout, moje rozhlasové vstupy. A já to neslyším. Tam je napsáno: „Zde klikněte a můžete Ringa slyšet.“ Všichni mě zřejmě můžete slyšet, jen já ne. Martin říká: „Jo, ty nemáš (jestli jsem si to zapamatoval správně) Adobe Reader.“ Adobe Reader nemám, ale myslím, že Java může být Adobe Reader. Tak jsem zmáčkl ano, že chci, a hned, kráva Java už na mě mluvila anglicky. Pochopil jsem, že si to mám všechno pročíst, ona na mne chrlila nabídky v angličtině jednu za druhou. Čím víc toho bylo anglicky, tím víc jsem dostával strach. Tak jsem dal Javu DELETE a do prdele s ní. Jestli to byl ten Adobe Reader, tak už se neuslyším. Tak to je konec té špatné zprávy. Ona vlastně není tak špatná, kdybych měl vždycky jenom takhle špatné zprávy pro vás, tak bychom se mohli, všichni Češi, radovat včetně mě.

LUKÁŠ PAVLÁSEK Tereza Šefrnová mě pozvala na představení Jitky Asterové a Lukáše Pavláška, které se jmenuje Adéla nebo Adelaide... Jo, *Abigail!* To je pamatovák, Mistr jde na představení a nepamatuje si název. Ale není důležitý. Adelaide nebo Anastázie nebo Abigail, tak nějak, je dívčí jméno. Je to hra, kterou přivezla přítelkyně Jitky Asterové z Ameriky. Mají na to licenci.

Terezka říkala: „Půjdeme na to, protože to je v podstatě to, co připravujeme my, něco jako *Ringova škola života a sexu*. A protože Jitka Asterová je moje stará kamarádka, teda mladá kamarádka, a mám ji velmi rád, tak jsem šel. Představení bylo pěkné. Navíc, když jsem si uvědomil, že to, co vidím, je generálka, bylo to pro nějaký soukromý podnik. Jitka perlila. Celou dobu je sama na jevišti a je výtečná. Dokonce jsem si říkal, jestli jsem věděl předtím, přestože ji znám

tricet let, že tak dobře hraje. Má zajímavý objev – Lukáše Pavlásku, kterého vy budete znát. Je to takový mladší Sobotka. Něco mezi Sobotou a Pavláskem. Skončí samozřejmě jako Sobotka, což je skvělé, protože Luděk Sobotka je vynikající komik a interpret. Skvěle Jitce Asterové sekunduje.

Nevím, jak dalece je na tom autorsky. Když jsme potom seděli po představení v divadelním baru, tak jsem se ho ptal, jestli je také autor. Říkal: „Já píši.“ Dal mi dokonce knížku dětských veršů, kterou jsem ještě neotevřel, ale určitě si ji přečtu. Byl velmi sympatický, nabídl jsem mu doutníček. Popíjeli jsme, a když jsme se loučili, tak si ještě přišel říci o jeden doutníček, což mě trochu zarazilo. Tak jsem otevřel tu krabičku, měl jsem Tochibo, drahý, krabice stojí skoro 600 korun, ať mě pámbůh netrestá pro marnotratnost. Natáhl se pro doutníček a říkal mi: „Nemohl bych si vzít dva?“ To mě tak nasralo: „Hovno, Pavlásku. Jsi drzej. Jeden doutník jsi měl, druhý ti nabízím a ty bys mi sebral dva. Hovno, nic nedostaneš.“ Vyrazil jsem mu ten doutník z ruky, nedostal už nic. Ta drzost mě zarazila. Rozebírali jsme to s Terezkou v autě. Nechci to Asterce říkat, ale myslím si, že Pavlásek projde typickým vývojem dobrého komika. Začne mít za chvíli pocit při dvacáté repríze, že je ho tam málo. Bude se pořád víc a víc prosazovat, bude se chtít vyrovnat Asterové co do velikosti a časového objemu programu. Bude si stále přidávat víc a víc svoje věci. Jitce se to nebude líbit, protože Jitka je herečka, tak bude chtít, aby se hrálo tak, jak bylo nastudované. Za nějaký čas Lukáš získá pocit, že vlastně na Jitku dělá, že to je on, kdo je hlavní hvězda programu. Jo, mimochodem, vy ho asi znáte z programu *Na stojáka*, který já nikdy neviděl, ale vy ho budete znát. I kamarádi mu začnou říkat: „Hlavní hvězdou jsi tam ty, ty děláš ten program. Ta Jitka by tam vůbec nemusela být.“ On tomu uvěří a začne si to za chvíli myslet sám. Posléze dojde k rozchodu s Jitkou, trhne se a udělá si vlastní program, kde bude přesvědčený, že to je to pravý a jako vždycky, když se roztrhne něco dobrého, vzniknou dvě průměrné věci. Jitka bude hledat jiného Pavlásku. Třeba se mylím, třeba se Lukáš ukázní, ale celý můj život je mi zkušeností, že nárůst pýchy a vědomí vlastní velikosti povede k rozpadu i takhle dobré dvojice jako je Asterová–Pavlásek.

HOLKY, VEZMĚTE SI ZE MĚ PŘÍKLAD! Přišel mail od Milady Karasové, šéfově Czechoslovak Models, tak se to myslím jmenuje. Milada Karasová, velmi sympatická ženská, vede Nadaci dětských domovů. Vidíte, sledujte, jak já vím hovno. Podávám vám zprávy, ale ty nejsou adresné. Myslím, že je to Nadace dětských domovů. Žádá mě o obrázek. Já už někde

psal, že já dávám všem! Holky, vezměte si ze mě příklad! Dávám na kostní dřeň, na oči a na konto antilopa a na vozíčky i na ZOO, prostě dávám všude. Nedávám moc, ale dávám všem. Říkal jsem, kdyby to tak dělali všichni, bylo by to skvělé. Žádá mě o obrázek, samozřejmě, že ho dostane. V květnu bude aukce. Dostane ho, ostatně jako každý rok. Napadlo mě dát jí obraz *Spartakiáda tržní ekonomiky*. Přestože má Milada Karasová krásné holky, zůstala heterosexuální, zůstala normální, není z ní lesba. Je to půvabná, krásná panička, okolo ní nádherné ženský, blbé jak dlabané necky. Ona zůstala chytrá a část jejich krásy se přenesla na ni.

INVALIDÉ, KAM SE PODÍVÁŠ Odvezl jsem ženu Madlu do motolské nemocnice, kde jí bude pan primář Chmel operovat cystu, někde v těch ženských záležitostech, které jsou pro nás chlapy tak neurčité. Nic nevíme... ženské záležitosti jsou pro nás, čtenářky prominou, od vchodu, od toho ústí, které máme tak rádi, hloub, někam hluboko do břicha. Čím je to dál od toho otvoru, tím méně o tom víme. Pan primář Chmel Magdě cystu odoperoval, včera jsem s ním mluvil, babizna už je na normálním pokoji a už není tak ostře sledovaná po operaci. Necítila se dobře a že se jí chce zvracet. Ale hlavně pan primář říkal, že cysta není zhoubná, tak se mi ulevilo.

Když jsem ji tam vezl, hledal jsem těžko místo na parkování. A vždycky mě uvede do stavu zuřivosti, když koukám, že každý druhý auto je invalida! Říkám: „Pane primáři, jsou tu také zdraví lidé?“ Všechno mrzáci. Já se vždycky tak rozzuřím! Invalida mohl být tak každý pátý. Ať mě svaz invalidů nežaluje, je to neověřené, ale kdosi mi to nabízel za pětadvacet tisíc, že si mohu koupit ten vozeček na kartičce, dát si ji na sklo a mohu parkovat všude. Mě to tak sere, jací jsou lidé svině. Samý invalida. Říkal jsem si, co kdyby na ně tam někdo vletěl..., ale proč by to někdo dělal, třeba kontrolor sám má cedulku invalida. Ten jí ale nemá za pětadvacet tisíc, má ji třeba se slevou. Hnus, hnus, hnus. Invalidé.

WHITE ELBONY Měli jsme zkoušku v Redutě na *Ringovu školu života a sexu*. Už jsme zkoušeli přímo na jevišti, herci to ale pořád četli, ale vymysleli jsme spoustu dobrých fórů. Po zkoušce jsem přišel domů a tam zakázka od Zdeňka Grondola. Grondol je představitel chrtí federace. On to vlastně všechno vlastní. Když pojedete Motolem ven z Prahy, tak na levé straně je motorest Golf, a vedle vyrůstá nová Slávie. Obrovský stadion, něco velikého, famózního betonového. A to bude stadion jenom pro chrtý. Zdeněk sice myslí,

že tam bude také divadlo, no to možná jo, ale hlavně je to stadion na chrtí dostihy. Máme s Petrem Novotným Zdeňka rádi, kamarádíme se s ním léta, ale za zády se mu vždycky trochu smějeme. Říkáme mu, že staví druhý strahovský stadion, kde běží chrti a za jeden a půl minuty jsou v cíli. No co, podle gusta...

Dal mi zakázku namalovat White Elbonyho, zlatého chrta, velmistra 2011, vyhrál i letos. Zdeněk mi v mailu vyčíslil, na jakých tratích všechno White Elbony vyhrál. Já jsem ho již vloni maloval jako zlatého chrta. Tak chce znovu. Teď chci namalovat obraz, jak White Elbony zachraňuje svého pána Zdeňka Grondola před medvědem, lvem a slonem. Vezmu na to velké plátno, tam budou roztrhaná ta zvířata a Zdeněk Grondol zachráněný svým zlatým White Elbonym. Nevím, zda se s tím bude moci chlubit, ale nic vtipnějšího mě nenapadlo. Také jsem chtěl namalovat, jak White Elbony, zlatý chrt, táhne saně s prezidentem Klausem, který tam je jako Santa Claus, to mi také přišlo legrační. Ale už loni jsem namaloval prezidenta Klause, jak prohrává s White Elbonym v tenise. Bylo to něco podobně vtipného.

PROSKAL JSEM ANDERLEHO Pozval mě Jirka Anderle na vernisáž do Pelléovy vily. Já se velmi těšil. Napsal jsem si: 17 hodin, Anderle, výstava. Dlouho jsem s Jirkou nemluvil a chtěl jsem si s ním pokecat. Mám velmi rád, co dělá, je to náš nejslavnější žijící malíř. A večer v 19.00 u Prince slavil narozeniny můj přítel Hájek, majitel agentury, velmi milý kluk, také jsem se těšil. Ještě jsem říkal: „Terezko, já tě tam vezmu, uvidíš Anderleho. K němu se normálně nedostaneš. To je ohromná šance mluvit s Anderlem. A večer půjdeme k Princovi, Hájek má velkou agenturu, málo platný, živiš se tím, měl by tě vidět, musíš se s ním znát. Je to skvělý člověk.“ A druhý den jsem zjistil, že jsem si to napsal na špatný den. Koukám, bylo to včera! Takové já jsem hovado. Co tomu říkáte? Honem rychle si važte, že jsem ještě schopný psát si Deníček. Nevíděl jsem ani Anderleho, ani Hájka. Anderle to ani nepostřehl, že jsem tam nebyl, tam bylo jistě šíleně lidí. Ale Hájek se bude zlobit, bude si myslet, že ho nemám rád. Je mi šedesát a Ringo na mě sere. Neseru, Hájku, jsem takový kokot.

... A NA KONEC ZPRÁVA DOBRÁ A teď ta dobrá zpráva! Byl jsem u Helenky a u Gábinky v Ikaru. Definitivně mi řekli ANO. „Ringo, tvoji knížku *Generace Beatles*, přestože má 700 stran, chceme.“ Ony v duchu jistě doufají, že nějaké stránky z toho vymetou. Pravda, nějaký zmizí, ale to podstatné tam zůstane. Budu bojovat o každou stránku jako lev. Říkal jsem holkám, že

bych chtěl, aby mi daly redaktorku, která bude mít trojky kozy a dlouhé nohy, zelené oči a sexy vilný pohled. S ní by se mi dobře pracovalo. Děvčata říkala: „No, Ringo, my ti věříme, ale takové ženské nedělají redaktorky. Když budeš chtít takovouhle spolupracovnici, musíš do masážního salónu.“

PONDĚLÍ

20. února 2012

Milý deníčku, zase k tobě sedám, abych vyzradil světu nejžhavější novinky z mého života, ze života umělecké oblasti a vyškrtám všechno, co by nemuselo čtenáře zajímat. Třeba nejsou zvědaví na to, že si pořád méně a méně pamatuji, že zapomínám. Vyškrtl jsem některý osobní věci, ale jinak podávám pravdivou zprávu o sobě a o světě.

POCHVÁLIL JSEM JANDU Když jsem byl babizně kupovat do nemocnice nějakou knížku, tak jsem byl na Novodvorské. Vejdu do knihkupectví, a koho tam nevidím, plešatou zpěvačku! Petr Janda tam seděl, byla tam jedna kamera z nějaké televize, dvě novinářky a asi čtyři lidé. Jinak tam seděl Pierre sám, možná, že už bylo po autogramiádě, ale myslím, že stejně tam víc jak ty čtyři lidé nebyli, protože já vím, jak malý zájem je o podobné akce. Janda podepisoval svoji knihu, teď si nevzpomenu, jak se jmenuje. Je tam na obrázku s kytarou. Pozdravili jsme se srdečně, objali se, fotografové si nás vyfotili. Já říkám: „Pierre, možná, že už je to naše poslední fotka v životě.“ Tak se smál. Byla tam Dáša Durecová, jeho věrná sekretářka a ... nu, my víme, co Janda dělá s děvčaty kolem sebe. V tom jsme si dost podobný, oba dva. A stejně tak i vy, milí čtenáři, nedělejte se, blbouni, že jste lepší. Jste stejná čuňata jako my.

Televize hned zamířila ke mně, tak jsem řekl naprosto bez ironie, že Janda spolu s Karlem Svobodou jsou nejúspěšnější skladatelé populární hudby minulého století. Zásluha Petra je nepochybná, udělal takových hitů. Je génius. Teď, na konci života, už je to jedno, už to mohu přiznat, už se nijak neohrožujeme. Je prostě king. Ptal jsem se ho, kdo dělal text *Osmý den*, což považuji za vynikající věc. Prý Vrba, také král. Jak umírají kvalitní lidé... Tak jsme se s Pierrem poobžímali a jel jsem domů. Měl jsem radost, že ho vidím a že má energii. Teď snad dokonce čekají další mimino. Je to takový oddalování smrti, zapomínání, že už stojíš za dveřmi. Ale co, přeji mu to, jen ať si užije, chlapec.

PŮJDU NA BÍDNÍKY

Přišel jsem domů a volal mi Franta Janeček a zval mě na *Bídníky*, na premiéru. Dělá muzikál, koupil práva. Volal mi osobně, protože ví, že kdyby volala sekretářka, tak ji pošlu do prdele. Řekl bych jí: Slečno, Janeček nemá můj telefon, do prdele? Musí říci, abyste zavolala Ringovi? Protože mě zná, tak mi volal sám a zval mě. Zvažuji to, šel bych, *Bídníky* jsem nikdy neviděl. Někdo mě na ně zval už před dvaceti lety, tehdy jsem nešel. Mám strach, jestli vydržím dvě hodiny muziky v kuse. Janeček mě určitě nenechá zdrhnout, nabídl mi lístky až na druhý den a do první řady, protože ví, jak říkal, že já bych v druhý řadě neseděl, protože špatně vidím a špatně slyším. Chci sedět uprostřed první řady. Tak říkal: „Já mám pro tebe lístky do první řady, Ringo, až na ten druhý den. Ty premiéry jsou dvě. Na začátku března.“ Tak asi půjdu. Doufám, že nebude fotbal, že nebude hrát Liverpool nebo něco, to bych se asi vymluvil. Franta si zaslouží, abych šel. Je to také jeden z lidí, kteří už sedí v posledním vagóně. Celý život se známe. Jak říkal Werich: Hráli jsme spolu kuličky.

BABIZNĚ OTRNULO

Volala babizna z nemocnice, už jí otrnulo, je čtyři dny po operaci. Říkala, že dostává zatím jenom polívky podivných chutí. Ale babizna na jídlo nikdy moc nebyla, proto je štíhlá. Vždycky jsem jí říkal, když mi nadávala, jak jsem odporně tlustý, což bylo denně: „To se ti to vytahuje a kecá o štíhlosti, když tě nebaví jídlo. Když se v něm ponimráš, polívku si nedáš, druhý jídlo nedojíš a dort odmítneš. To jsi snadno štíhlá! Zkus jíst jako já a uvidíš!“ Mám radost!

BUDU VISET U FORMANŮ!

Teď se budu chlubit. Přišel mail od Martiny Formanové, kdy mi píše, jak předala na narozeninách Formanovi tu velkou Prahu, co si u mě vybrala. A píše, jakou měl Miloš radost a že řekl: „Ne, do New Yorku ho nedáme, tam jsme málo. Nechám si ho tady, abych se na něj mohl pořád koukat.“ Ani si neumíte představit, jak jsem rostl, když jsem to četl. Vnuci hráli tenis, já jsem se na ně koukal, musel jsem začít chodit po tom kurtě, jak jsem byl vzrušený, že vlastně budu viset u Formana v pokoji! Světově proslulý režisér Forman, jeden z největších krajanů se na mě bude koukat. Každý den bude božský Ringo s ním na zdi. Ani neví Martina, jakou mi ona udělala radost. Šel jsem domů a nevěděl, komu mám ten mail přeposlat, abych nevypadal jako idiot. Tak jsem ho poslal Michalovi a Margaretě, jiným jsem se neodvážil. Kdo může říci, kurva, že visí u Formanů v baráku!

CO DĚLÁM?

Ještě vám dlužím, co dělám. Maluji *Zlatou uličku*, která se prodala asi před čtvrt nebo před půl rokem a chybí mi. Ta *Zlatá ulička* je nádherná a chyběla by mi v repertoáru. Tak ji dokončuji. Dneska jsem dělal komíny a ptáky nad těmi nádhernými domečky. Chtěl jsem také dodělat oči u *Marilyn Monroe*, ale ty jsou tak těžké a nechci takhle veliké plátno podělat, tak ještě počkám, jestli nebudu mírně nametený šikovnější. Oči jsou totiž hrozně těžké a dva tři panáci udělají svoje!

Začal jsem psát scénku, ke které mě inspirovala návštěva u babizny v Motole. Představil jsem si takový telefonát, jak volá pan primář Chmel... Volá a říká: „Pane Čech, taková nepříjemná věc, ale nelekejte se, není to nic tak strašného. My jsme, jak toho máme hodně, zapoměli ve vaší paní skalpel. Já už jsem jí to řekl, nesmí se moc ohýbat a sedat, spíš ať raději leží, aby se jí nezapíchl vevnitř do nějakých orgánů. Já teď budu mít týden dovolenou, ale hned jak se vrátím, tak bychom ho vyndali. On naštěstí není moc ostrý, sestra ho zapoměla nabrousit, tak buďte klidný, nebezpečí je minimální. A pokud byste chtěl manželce nějak pomoci, tak si zkuste sehnat někde nějaký velký silný magnet a jeďte jí pomalu po břicho, pomalu pohybujte tím skalpelem směrem ke konečníku. Když budete mít dost silný magnet, tak se ten skalpel prořízne. On z manželky vypadne. Ale nevyhazujte ho. On je DKP, evidovaný, musíte mi ho vrátit. Ale když se to náhodou nepovede, tak jak říkám, po dovolené se vrátím a vyndáme ho.“ To je nádhera, ne? A teď mi řekněte, připadá vám to tak nepravděpodobné, že by se to dělo? Ne, vidíte. Stalo by se to ale Rathovi, a ne sekáči, jako je pan primář Chmel!

JARNÍ VÁNICE PODLE ROSAMUNDE PILCHER

Ještě něco o úrovni voličů, abyste věděli. Existuje paní, na kterou mám spadenno, jmenuje se Rosamunde Pilcher, píše romány a lítají z ní pravděpodobně dva denně! Točí je a televize je vysílá. Mě vždycky zaujme to téma, o čem píše. Dva příklady, abyste se měli na co těšit. I ty názvy! *Útesy lásky*... Majitel londýnského nakladatelství se při náhodném setkání s jednou venkovskou rodinou na první pohled zamiluje do krásné paní domu. To je všechno. Představte si tu nádhru, co se tam bude dít. Škoda, že mi to asi unikne. Ale napravil bych to druhý den, kdy Rosamunde Pilcher inzeruje: *Jarní vánice, Schneesturm im Frühling* v originále. Také nádherný děj. Poslouchejte, kam se sere Shakespeare. Poté, co se vzpamatovala z nešťastné lásky, připravuje Caroline konečně svatbu. Jen by

ještě chtěla navštívit bratra, který žije na skotském pobřeží. Netuší, že se tam seznámí s okouzujícím Oliverem. Co tomu říkáte, panečku? Caroline se vzpamatovala z nešťastné lásky velmi rychle, protože už se připravuje svatba. Jede do Skotska, kde si to zkomplikuje s Oliverem. Já jsem rád, že je kolem nás takováhle kultura, já mám pocit, když pak napíše tu největší sračku a propadák, že jsem pořád king.

ČTVRTEK

23. února 2012

Často si říkám, že už je málo věcí, které by mě mohly nějak překvapit. Myslím tím ve svém oboru. Ale není to pravda. Vždycky znova se objeví něco, co vás na chvílku vyvede z míry.

MARTINÁK MLUVÍ SPISOVNĚ! Včera zvoní telefon a kdo mi nevolá, Martinák. Říká: „Ringo, já ti volám včas, abys neřekl, že ti to říkám pozdě.“ Zdůrazňuji, že volal dnes ráno, 23. února, kdy bude pátá zkouška na nový program *Ringova škola života a sexu*.

„Tak jsem ti chtěl říci, že nechci dělat v tom programu.“

Nejdřív jsem říkal: „Péťo, ty si ze mě děláš prdel! Vždyť tady na stole leží draze vytištěný plakáty, kde je tvoje jméno Petr Martinák. Vždyť s námi zkoušíš.“

„Ne, já jsem, pane Čech, vám chtěl říci, že to jako...“

Já mu skočil do řeči: „Ty ses radil s Renátkou a ona ti řekla, že je nedůstojné, abys říkal: hovno, prdel, sračka, to je naše značka, protože ty přece mluvíš spisovnou češtinou. A moje vulgarismy, které mimochodem nejsou vulgarismy, by tě degradovaly a posunuly tě někam. Cítíš se být morálně hodně vysoko.“

Chvilku trvalo, než jsem se vzpamatoval. Pak jsem si vzpomněl, jak byl šťastný, když jsem ho bral do divadla. Jak říkal, že se mu splnil jeho životní sen a jak o tom všude mluví. A já jsem s ním opravdu strašně spokojený, jak pracuje na roli, jak je pilný, jak dotváří ty role, jak se snaží. On navíc požívá mojí velké přízně, žije na výsluní Mistrovy obliby. Dokonce jsem se rozhodl, že mu svěřím v pokračování seriálu *Pra pra pra* knížete Přemysla. Takovou klíčovou roli! A že jsem ho vlastně vybral z divadelního souboru a zařadil ho do programu *Ringova škola života a sexu* a způsobil jsem v divadle velké zle, protože i Jarda Sypal v tom chtěl dělat, všichni. A já jsem si vybral jeho. Také jsem si vzpomněl

na Uršulu, která říkává: Urob komusi dobre a obsere ti plot. Chvilku to trvalo, než jsem se probral, pak jsem říkal: „No, tak, Péťo, je mi líto. Tak jdi do prdele. Tak v tom nedělej. Ale v tom případě jdi do hajzlu i z mého divadla. Já prostě nechci herce, který mi bude říkat, co bude hrát a co nebude hrát. To nedělal ani Werich s Voskovcem, ani v divadle na Vinohradech nemůžeš říkat řediteli, aby ti škrtal ve scénáři, co chceš říkat a co nechceš hrát.“

A on se kupodivu strašně rozčlil a říkal: „To je strašně nefér.“

Já na to: „Ty ses zbláznil, tobě opravdu přeskočilo. To není nefér, když mi oznámíš, že nechceš hrát v mém programu a já tě za to vyhazuji z divadla, Péťo. Já nechci takového herce. To je jako v bitvě u Lipan, když Jan Čapek ze Sán ujel se svojí jízdou než to všechno vypuklo a nechal husity ve štychu. Jana Čapka ze Sán já ve svém souboru nechci. Takže máš padáka.“

Volal jsem to synovi Michalovi a ten říkal: „Tati, to snad není možný.“

Pak jsem volal Uršule, ta říkala: „Ty si děláš ze mě prdel! Vždyť on byl tak rád, že tam bude.“

Já jsem říkal: „Tak teď už není.“ A volal jsem to ještě Terezce Šefrnové, protože jsem jako blesk. Mojí předností je, že se rozhoduji rychle. Požádal jsem ji, aby se zamyslela, zda by ho někdo v souboru nenahradil v novém programu. Terezka hned věděla jméno, já bych vám ho vykecal, ale já ho zapomněl. Až se uvidím s tím novým člověkem, poslala mi ho na mail. Hraje někde v nějakém filmu... Vidíte, píše deník a ani jsem si neudělal poznámky, jak se jmenuje ten herec a jak se jmenuje ten film. Myslím, že ho točil Troška, hraje tam hlavní roli. Terezka ho strašně chválí, tak pokud ho nevyděsí slovo hovno a pokud se nebude stydět říci na jevišti prdel, tak bude vítán. Líbil se mi i jako typ. Uvidíme. Naštěstí nás to moc nezbrzdí, protože premiéra programu bude, tuším, až 22. května v divadle v Karlových Varech. To je super divadlo, tam to musí být napucované. Tak abyste věděli, že Petr Martinák už není členem Čechova prozatímně osvobozeného divadla. Ale zato může mluvit vybranou spisovnou češtinou.

MLÁDEK NEMÁ RÁD V & W Předevčírem jsem tankoval u pumpy, a koho nevidím, jak jde od pokladny! Ivan Mládek. Hned jsem se na něj vrhnul. Říkám mu: „Prosím tě, čtu krásnou knížku od Jirky a Ondry Suchých, která se jmenuje *Pan Werich z Kampy*. Tam se, člověče, do tebe Suchý naváží, že jsi někde napadl Wericha. Mně to nějak uniklo.“

Mládek říká: „Napadl jsem ho, protože to byli komunisté.“

Musím říci, že Mládek je velký antikomunista a velký příznivec tržní ekonomiky. Je to s podivem, že jím stále zůstává, když vidí, co se tady děje. Třeba má v hlavě nějakou ideální kapitalistickou společnost, která nikde neexistuje, takovou utopickou, a tu miluje.

Říkal: „Vždyť to byli komoušové. Podívej se, co dělali, kamarádili se s Novotným a mě to prostě sere.“

Zamyslel jsem se nad tím, něco na tom je, co říkal. „Ivane, to byla jiná doba. My bychom také byli levičáci. Intelektuálové k tomu mají sklon, k levici.“

Říkal: „Hovno. Byl Čapek levičák? Nebyl. Uchoval si chladnou hlavu. Ne, jejich texty se mi líbí, ale ty hry byly pokrokové. Museli vědět, jaké sviňárny se dějí v Rusku.“

Byl jsem v defenzívě, je to pravda. Ale mrzelo mě to, protože Wericha a Voskovce já prostě miluji. Tak jsem připomněl Mládkovi tu krásnou story, jak se rozčiloval Werich na poradě v divadle ABC už za bolšána, ještě než ho vyhodili. Rozčiloval se, co to je za kretény, který jim dávají imbecilní ideové instrukce a co to je za hovada. A někdo ze souboru mu vtipně řekl: „Víš, Jene, to jsou ti... až nás půjdou milióny!“ Což je vtipné. Ale mrzelo mě to, protože mám rád Mládku a Wericha s Voskovcem, jakbysmet, jsou to moji miláčkové. Nejsem rád, když mi na ně někdo sahá.

Když jsem to líčil Michalovi doma, tak ten řekl: „Tati, je to přísný soud. Vždyť vy jste také s Mládkem za bolšána zpívali, vždyť on také prožil největší boom právě za bolševika.“

Říkal jsem: „Je to zamotané, sakra.“ Tak ještě chci Mládkovi zavolat dneska nebo zítra a řeknu mu: „Prosím tě, napiš o tom něco. Napiš, jak to vlastně všechno myslíš s tím Werichem a s Voskovcem, protože lidé budou tu knížku číst, je nová, a nasereš je stejně, jako jsi nasral mě, Ivane.“ Uvidím, jestli se mu do toho bude chtít.

NOVOTNÝ BUDE TAKÉ ŘÍKAT PRDEL Byl jsem u Novotného, vezl jsem Petrovi nové plakáty na program, které mi vytiskli bohužel se jménem Petr Martinák. Tak budeme mít co přelepovat. To je vždycky tak. Novotný byl skvělý a hned se mi chlubil, že dělá stejný program jako já, s herečkou, která se, myslím, jmenuje Pogodová. Je to o sexu, o šukaní. Také se tam bude říkat prdel, hovno, sračka. To už je třetí program. Nejdřív Asterka, výtečný program s tím blondákem, co chtěl na mně tři doutníky a já mu dal hovno. Teď Petr Novotný s Pogodovou a já s Terezkou Šefrnovou, Hájkem a s tím

třetím, co přijde, *Ringova škola života a sexu*. Přátelé, vy se dozvíte tolik věcí o prcání, vy budete tak příjemně vzrušeni. Ono se tu možná nic jiného hrát nebude a kdo do této exploze sexu přijde třeba s Brechtem, s *Popraskem na laguně* nebo s nějakým smutným dramatem, ten bude právě naší vinou slavit úspěch, protože to lidem bude chybět.

STRÍPKY NA ZÁVĚR

Pak mi napsal můj nakladatel Houdek, že se brzo uvidíme, ale teď že jede do Vídně na Magritteho. To jsem nevěděl, že je Magritte ve Vídni, musím mu říci, až u mě bude, aby mě upozorňoval na takové akce. Já, jak odmítám kontakty se světem, tak jsem nevěděl, že ve Vídni je Magritte. Já ho miluji, je to můj miláček. Musím zavolat Petrovi a řeknu mu, zda bychom na toho Magritteho nejeli. To on bude mít určitě chuť, protože bychom se zastavili v té vídeňský řízkárně, kde dělají největší řízek na světě. Víím, že to bude lákadlo pro Petra, velký řízek a potom samozřejmě sachr dort. A ještě si na něj naprdět dvojnásobnou šlehačku. To, myslím, má šanci. Magritte bude v Petrově mysli ukrytý kdesi za tím řízkem a za tím sachrem, ale nakonec by došlo i na něj.

Přišla mi fotka z Jandovy autogramiády. Krásná fotka, sedíme vedle sebe. Hned mě napadl název: Dědouškové rocku. Oba mírný pupek, pod bradou je ještě jedna menší brada, zkrátka vypelichaný orlové. Kdysi úderní rockeři, dnes tam opravdu seděli... dědouškové rocku. Fotku jsem si vytiskl a dám si ji tady na pracovní stůl.

Viděl jsem Zdeňka Pohlreicha, jak vyndává popelnici, že přijedou popeláři. Tak jsem honem také běžel vyndat popelnici. Vy, kteří bydlíte v domečcích, máte svoje popelnice a zapomněli jste někdy, teď to není aktuální, ale třeba v srpnu, plnou popelnici, že oni vám ji neodvezli, jak ona vám už za tři dny krásně voní po celém baráčku, po celé zahradě, jak tam sypete vápno, tak vy už nikdy nezapomenete popelnici vyndat.

Také jsem si uvědomil, že když tedy deníček, tak bych vás měl občas upozornit na nějaká zvláštní a zajímavá data. Začnu tím, že před 65 lety se narodil

silák a recesista Franta Kocourek. Můj kamarád, umřel v roce 1991. Bylo by mu 65 let, byl by o tři roky mladší než jsem teď já. Škoda ho. Vzpomínám si, jak on překousl komunistickou pětikorunu, tu tlustou, silnou. Když jsem to viděl, tak mě mrazilo, všechny zuby mě rozbolely. Říkal jsem: „Franto, ty máš takovou sílu v těch dásních!“ On mi říkal: „Ne, Ringo, to není síla v dásních, já soustředím energii. To je soustředění energie. Proto já to mohu udělat tak jednou za den, kdy vyvolám sílu a huba tu pětikorunu překousne.“

Před deseti lety umřel můj oblíbenec, britský herec John Thaw, představitel televizního inspektora Morseho. Narodil se v roce 1942, byl by o rok starší než já, protože já jsem ročník 1943 jako Ringo Starr. Miloval jsem Morseho. Jestli se na ten seriál pamatujete, já jsem se v něm viděl. On dělal stejné věci jako já. Miloval operu, stále u něj doma zněly Maria Callasová nebo Anna Moffo, případně Giuseppe di Stefano. Miloval jsem ten seriál, miloval jsem jeho. Budete se smát, jeho fotku jsem si vytiskl a mám ji nad pracovním stolem. Želím jeho odchodu a jsem rád, že jsem ho viděl.

A ještě je něco zajímavého k únoru. Před 210 lety se narodil spisovatel a dramatik Victor Hugo. Zemřel v roce 1885. Já Huga zbožňuji, jeho popis bitvy u Waterloo je nedostižný. Doporučuji. Přečtěte si Victora Huga, je to v *Bídnících*, jak popisuje bitvu u Waterloo. Já, bonapartista, při tom trpím jako zvíře. Mistr!

A před 80 lety se narodil zpěvák Johnny Cash, staré zlaté hrdlo, jak říkali. Umřel v roce 2003. Cash byl božský. Umírají tak skvělí lidé. To mě sere.

SOBOTA

25. února 2012

GOTT AŽ ZA TÝDEN

Sbíral jsem odvalu, abych zavolal Gottovi, že mu přivezu ten šlágr *Moonlight And Roses*, ale nakonec jsem si řekl, že ještě raději chvíli počkám. Možná, že jeho hněv za můj nešťastný výrok „Je

to ten napravo...“ ještě nevychladl. Dám tomu ještě týden a pak prostě půjdu do jámy lvové.

PÍŠE MI DIENSTBIER Dostal jsem dopis ze sociální demokracie, která většinou dělá, že neexistuji. Fakt je, že já zase dělám, že neexistuje sociální demokracie, ale neměl jsem zatím potřebu vystoupit, říkám si, není to jejich sociální demokracie. Nebudou vřdycky zmetci a zloději v čele této strany. (Né všichni!) Možná se budete smát, proč by nebyli? Budu překvapený. Teď mi ale napsal Dienstbier dopis. Oslovuje mě, protože patřím k němu na Prahu 2, kde je předsedou. Je dost rozzuřený a já mám pocit, že on to myslí upřímně. Samozřejmě, že s ním cloumají vášně jako s každým politikem, jinak by nebyl dobrý. Někdo mi říkal, že má rád holky. A kdo nemá? To není na tomto božím světě nic negativního. Naopak, svědčí to o určité životní síle. Mne trochu zarazil před dvěma lety, když jsem byl na schůzi na „dvojce“, kde byl předsedou můj velký přítel a příznivec Vašek Dašek. To byl přesně ten člověk, o nichž se za první republiky říkalo „pocitivý jako sociální demokrat“. Dašek má rád mě, já mám rád Daška, proto jsem šel k němu na „dvojku“. Tam seděl takový mladý kluk (tedy mladý z mého pohledu, jinak už také stará páka...) a najednou mu uprostřed té schůze řekl, podle mne zbytečně tvrdě: „Já tě upozorňuji, Václave, že budu kandidovat proti tobě.“ Já jsem si řekl: Hergot, hošíčku, ty si vyskakuješ. A kde se v tobě bere ta suverenita? Nemám rád konflikty a říkal jsem si, že by to přece šlo říci jinak. To nemohl říci někde o přestávce vlídně: „Václave, když by ti to nevadilo (vadilo, nevadilo, to je jedno), já zkusím proti tobě kandidovat, jestli projdu. Já bych chtěl být také předseda.“ To je něco jiného, než když to takhle tvrdě oznámí. To bylo moje první setkání s Dienstbierem. Od té doby jej sleduji a říkám si, jestli takový sekerník na ně není potřeba. Jestli to není ten pravý, kdo ten Augiášův chlív vymete, vyčistí, aby mu tam zadními vrátky zase vklouzly nové svině, zbrusu nová garnitura hajzlů.

POHLREICH NUTNĚ POTŘEBUJE KNIHY Ráno jsem viděl Pohlreicha, jak vytahuje popelnici, tak jsem ji šel vytáhnout také. Pak Pohlreich odjel, zřejmě něco někam točit. Vzápětí přijela Helenka z Ikaru, jedna z dvou mých vydavatelek, a říkala: „Ringo, já vezu Pohlreichovi tady ty tři knihy. On je strašně nutně potřebuje. Řekl, že bude doma. A není.“ Já říkám: „Teď vytahoval popelnici, tak mi to tu, holka, nech, já mu to dám.“ Tak to mám za dveřmi. Podle mých zkušeností to tam bude půl roku, ty knihy, co tak nutně potřeboval.

GRONDOLovi Volal mi přítel Grondol, který staví, jak už jsem vám říkal, obrovský stadion pro psy. Náhhera! Musím se tomu smát, ale mám celou rodinu Grondolovu rád. On je velmi společenský člověk, jeho paní též, chodí na všechny společenské akce. Jsou strašně elegantní, vybraně obleknutí, to je malá Anglie u nich v Motole nebo kde to bydlí. A prožívají své společenské akce. Nerozumím jim. Já, když vidím ty prázdné panáky, makovice vydlabané, ty krávy, polokurvy, lovkyně bohatých lidí, obchodníky s topnými oleji, vyhýbám se tomu. Ale on, že se těší, že to samozřejmě beze mě nemůže být, protože tam bude divadlo, kde budu také pracovat, a možná i vysílací studio. Zdeněk má velké plány, většinou je zrealizuje. Já už jsem mu několikrát říkal, jaký mám odpor k podobným akcím a že nechci mezi takové kokoty vůbec chodit. Raději si sednu na zahradu a budu čumět do zdi nebo na stromy.

„Prosím tě, na tom otevření, musíš, Ringo, být. Tam budou zpívat největší hvězdy.“ On to myslel jako povzbuzení, ale mě děsí představa, že budu poslouchat Lucii Bílou a nechci jmenovat další interprety, ty rychlokvašky ze začátku tohoto zatím žel nevydařeného století... Všichni víme, počátek století stojí vždycky za hovno. Ta hrůza, že bych tam seděl a Lucie Bílá mi zpívá ty svoje krávoviny, mě naplňovala takovou hrůzou, že mě napadla nádherná věc.

Říkám mu: „Zdeňku, já tam tedy půjdu, ale mám jednu podmínku. Tu mi musíš splnit. Já tobě, ty mně. Chci sedět vedle Klause.“ To samozřejmě nepůjde, protože ten by se posral, kdyby mě posadili vedle něj. Čili z té akce se mi možná podaří vyvléknout!

PÁN BŮH MÁ RÁD ROZÁRKU Dobrá zpráva je, že přišla moje sousedka, s níž já prožívám její žádost o adopci. Dva skvělí manželé ve středních letech, krásně se starají o svůj domeček a o zahradu. Podle toho já vždycky usuzuji, kdo jaký je. Musí to být dobří lidé. A jsou, to jim vidíš na očích. Myslím, že mám dobrý odhad. Deset let to s nimi prožívám. „Pane Čech, oni s tím dělají drahoty, nechtějí nám dát dítě...“ Tak jsem si říkal, jestli bych jim neměl nějak pomoci. Ale můj zásah by také mohl být kontraproduktivní. Mohu narazit na ředitele dětského ústavu, který bude mít na mne alergii, protože se třeba líbím jeho ženě, nebo že mluvím sprostě atd. A naopak jim to třeba ještě celé poseru. Včera přišla a povídá mi: „Pane Čech, mám dobrou zprávu. Máme holčičku, už ji máme doma, je jí pět let a jmenuje se Rozárka.“ Já

jsem šťastný s nimi, protože Rozárka přišla do skvělé rodiny. Bude mít pěkné dětství a zažije něco, co jí nemůže dát žádný dětský domov.

A vzpomněl jsem si na rodinu Novotných, Petr si také vzal z dětského domova Lukáše, už desetiletého. Všichni Petra zrazovali, ale Novotný má dobré srdce, je to skvělý člověk. Říkal: „Máme velký dům, máme místo, děti už jsou velké, tak si vezmeme Lukáše. Je mu sice deset, ale právě proto! Desetiletého kluka už si nikdo nevezme. Je to už téměř hotový člověk.“ Já jsem mu říkal: „Petře, Lukáš vás nakonec zabije, protože určitě to je potomek nějakého vraha nebo tak.“ Petr se jenom smál. Lukáš se vyučil, myslím, truhlářem. Teď, když jsem vezl Petrovi plakáty na *Ringovu školu života a sexu*, Novotný povídá: „Netahej to, já pošlu svého nejlepšího člověka.“ Vyšel Lukáš a smál se. Hned jsem ho poslal do prdele, že je spartan, to se Petrovi vymklo. Říká mi: „Vidíš, Lukáš je skvělý. Nikoho nezabil.“ Já na to: „To ještě všechno může přijít.“ Ale Lukáš vypadá dobře. Co ale můžete čekat od spartana? Oba jsou milí, Lukáš i Petr. Tak jsem si na to vzpomněl s tou Rozárkou, že Petr Lukášovi zachránil „normální“ život. Říkal, že když přišel z domova, jedl rukama. Nevěděl, co jsou Vánoce! Nikdy nebyl v kině! To je tak smutný. Já jsem to ani nemohl poslouchat. Petr s Mirkou mu v podstatě zachránili život.

ČTYŘI MRAKODRAPY ÚŘEDNÍKŮ Točil jsem dnes ráno svoje povídání pro Hitrádio. Na konec natáčení mi Zdeněk Koudelka povídá: „Prosím tě, už jsme spolu mluvili o té hrůze se žárovkami? Evropská unie rozhodla, moudře jako vždycky, že prostě nebudou normální žárovky, že musíme svítit těmi drahými a úspornými.“ No samozřejmě, protože než připravili ten zákon, mezitím si postavili svoje továrny, nebo vstoupili do jejich představenstev, kdeco naslibovali, informovali výrobce za všimné... co se připravuje. Připravte se, zloději! Burani budou kupovat naše žárovky, protože my jim to nařídíme. Zdeněk Koudelka se nasral a napsal na Evropskou unii dopis. Myslím, že byl s hlavičkou rádia, takže oni mu odpověděli. Povídá: „Podívej se, co mi ti idioti napsali a poslali!“ Já jsem myslel, že drží v ruce novelu. Vytáhl přes šedesát stran hustě popsaných strojem, promiňte, čipovým blbem, kde mu ti šmejdi vysvětlují, proč nemůže svítit normální žárovkou, ale musí svítit tou jejich drahou, která navíc skoro nesvítí. Já jsem si je, blbec naivní, nakoupil po revoluci, když byl takový humbuk s elektřinou. Dokonce jsem, já kokot, nepostavil

v Modřanech komín v baráku! Tam se topí jenom elektřinou. Dneska si syn rve vlasy, když přijde kvartální účet za elektriku. Zdeněk Koudelka říkal: „Představ si, kolik lidí to muselo psát a obírat se tím? Oni mi takovouhle kravinu vysvětlují na šedesáti stránkách!“

Vzpomněl jsem si na Vladimíra Železného, jak mi v hospodě říkal: „Ringo, čtyři obrovské mrakodrapy, ale když říkám mrakodrapy, myslím mrakodrapy! Plné úředníků, darmožroutů, daňožroutů, šmejdu, kteří dělají všechno pro to, aby se nám žilo hůř!“

MARTINÁKOVI (JEŠTĚ) NEODPUSTÍM Tereza Šefrnová se zlobí, že jsem neodpustil Martinákovi, myslím, že mi to mají za zlé i ostatní v divadle, ale nelze jinak. Je to profesionalismus. Nemohu, opravdu, je to jediné řešení. Nechceš hrát? Jdi tam, kde se sprostá slova neříkají. Můžeš hrát *Kremelský orloj* nebo *Poprask na laguně*. Ale nezlobím se na něj, na to ho mám příliš rád. Ale hrát u mě nebude.

Deníčku, takhle jsem si tě zase zasral, já si musím dělat jiný pořadí událostí, musím začít smutnými a ne abych jimi končil.

ROSAMUNDE PILCHERA DŮM NA POBŘEŽÍ Ještě naštěstí je tady Rosamunde Pilcher a připravila nám nádherné věci. Jedna se jmenuje *Dům na pobřeží*, *Das Haus an der Küste*. Nádherný děj! Čtete: Od smrti manžela žije vdova Veronika se svými dětmi ve velkém domě. Příchod nového podnájemníka jim všem definitivně změní život. (To je celý příběh!) Představte si, co se tam asi bude dít. Že by se do něj zamilovala a žila s ním šťastně až do jeho smrti? A její děti jak si ho zamilují! Já jsem to neviděl, proboha, já jen čtu ty anonce. Já si představuji, jak ty děti objeví skvělého člověka, ona o něm nejdřív nechce ani slyšet, ale pak ho potká na schodech, jejich oči se setkají a Rosamunde Pilcher bude zase triumfovat.

A ještě jednu pecku dovolte: *Rackové ve větru*, *Möwen im Wind*. A děj zase ohromující. Ta ženská je Shakespeare naší doby. Úspěšný mladý chirurg se zamiluje do dcery významného stavebního podnikatele a chce se s ní oženit. A nic víc. To je napětí! Ta anonce je chytrá! *Rackové ve větru*! To je děj! Mladý chirurg se zamiluje a chce se oženit. A bude tam nějaká zápletka, já to tuším. Buď její milenec, kterého jí vnucují rodiče, nebo ona si špatně vysvětlí něco, že ho třeba uvidí srát na louce před dětmi nebo se promenovat nahý

ve chlévě před zvířaty... Nemám větší fantazii než Rosamunde Pilcher. Takže se dívejte na *Racky ve větru* a *Dům na pobřeží* a snad vám spraví v téhle těžké době náladu!

ÚTERÝ

28. února 2012

Dnes začnu kalendářem, abych vám připomněl několik významných dat. Přednostně samozřejmě významných pro mě, ale většina z vás je stejná krevní skupina.

KALENDÁŘ

Brian Jones Před sedmdesáti lety se narodil britský hudebník Brian Jones, člen skupiny Rolling Stones, který zemřel v roce 1969. Vždycky jsem ho tak obdivoval a toužil mít vlasy jako on! Brian Jones byl nesmírně elegantní kytarista. Krásný chlap a to už ode mne, zarytého heterosexuála, tedy sedí! Byl vždycky senzačně oblečený, božsky hrál. Byl ale bohužel nevládnutelný. Drogy, drogy, drogy. Opustil nás zbytečně brzo. Mám dokonce fotku, jak Brian Jones a Mick Jagger sedí někde v autobuse, mají nohy zvednuté, jsou skvěle vohození, nádherná saka, božské! Bože, to byla nádherná doba! Tak nádherní lidé! Dnes je to hnus, hnus, hnus. Vyholení blézy, negerská móda... kalhoty s podvěšenou prdelí, chodí tak i moji vnuci, ale nic neříkám. Od okamžiku, kdy mi vrátili nepřečtený *Hochy od Bobří řeky*, jsem pochopil, že je dneska všechno jinak! Promiňte sentimentální vzpomínku na Briana Jonese. Dobře hrál, dobře zpíval, dobře vypadal! Škoda ho. Miláčkové bohů umírají mladí, to sedí i na Jirku Schelingera a na herce Jiřího Hrzána. Opouští nás k naší veliké škodě.

Ingres prý řekl o Mozartovi a Rafaelovi: „Nebe nám je závidí, proto si je bere takhle brzo!“ (Jsem docela rád, že o mě nebe nemá zájem!)

I Říha hrál Rossiniho Před dvě stě dvaceti lety se narodil Gioacchino Rossini. Já vybírám z kalendáře věci, ke kterým mám vždycky nějaký zvláštní vztah. Miluji operu a samozřejmě Rossiniho, a to tak, že jsem dokonce použil s Říhou ve skladbě *Sólo pro housle* z Rossiniho takovou krásnou pasáž, z *Lazebníka*. Říha to vystříhl jak víno. Takže jsme zatáhli Rossiniho do naší rockové party.

Bolševici zavírali i hokejisty

Před patnácti lety umřel hokejista Václav Roziňák, mistr světa z let 1947 a 1949. Narodil se v roce 1922. Mluvím o něm proto, že to byla jedna z obrovských křivd bolševické doby, vynikající sportovci, skvělí lidé, mistři světa, komunisté je zavřeli na moc let pro nic! Jen pro hovno, naprosto pro hovno. Zničili jim život. Bože, to snad není možné! Pane Roziňáku, aspoň tichou vzpomínku... v mém deníčku.

Kaplický a uprděnci Kaplický a uprděnci aneb další smutná věc. Hergot, tenhle deníček začíná pěkně! Před pěti lety zvítězil v soutěži na novou budovu Národní knihovny projekt architekta Jana Kaplického. Projekt se nakonec neuskutečnil. Jako nic, co je výjimečného, co je krásného, co by si Praha zasloužila, tak ti malí uprdění zmrdí na magistrátě, ti usraní chudáci s trenýrkami s lampasem a hnědým dozadu, takovému skvělému a světově proslulému architektovi znemožnili vyzdobit Prahu. Mrzí mě, že náš milovaný prezident vyhrožoval, že se tam přiváže řetězem. Škoda, slušelo by mu to u té Národní knihovny, kdyby tam byl přivázaný řetězem. Všichni zapomínají, že by se zvedla velká vlna odporu, ale současně i nadšení, nekonečné debaty a urážení geniálního architekta! Za deset let by tam vozili turisty v autobusech, aby se na to podívali. Pyšnili bychom se tím, měli ji na známkách a na pohlednicích. Já jsem si zároveň vybavil, jak mi volal Mládek, ještě když architekt Kaplický žil a povídá: „Prosím tě, Ringo, znáš se s tím Kaplickým?“ Já jsem říkal:

„Ne, neznám. Ale přes Pavla Bobka nebo přes Johnyho Eislera bychom na Kaplického pravděpodobně dosáhli.“ A Mládek říká: „Prosím tě, já jsem se vyjádřil hanlivě o té knihovně.“ (Vidíš, Ivane, zase prohřešek. Nejdřív jsi napadl Wericha, teď i Kaplického!) „Já jsem se vyjádřil negativně k té knihovně, ale pak, když jsem viděl jeho fotku, tak jsem si uvědomil, že když jsme byli mladý, tak jsme se s Kaplickým kamarádili a šukali dokonce stejný holky. Můžeš mu říci, že mě to strašně mrzí a že to beru zpátky a že už nikdy o něm nic ošklivého neřeknu?“ Tak jsem to Ivanovi slíbil a za týden nám Kaplický umřel. Škoda, užil si s námi, Čechy zaprděnými.

Cimrman volal Bellovi A ještě něco. Někdo mi poslal krásný fór. Před 165 lety se narodil americký fyziolog skotského původu Alexandr Graham Bell, vynálezce telefonu a gramofonu. Zemřel v roce 1922 a ten fór zní: Když Bell vynalezl telefon, tak na něm měl už tři nepřijaté hovory od Járy Cimrmana. To mi přišlo jako velmi kvalitní fór.

DARIA KLIMENTOVÁ FOTOGRAFUJE Byl jsem s Klau-dinkou na baletu a tam jsem se dozvěděl od kamaráda vrátného, že Daria Klimentová také fotí. Daria Klimentová, velká dcera malého národa. Já si považuji za čest, že s ní mohu komunikovat. Poslal jsem jí včera ty naše DVD *Pra pra pra*, aby se podívala, co se ve vlasti děje. A zároveň se musím pochlubit, že *Pra pra pra* je platinové! Přes osm tisíc nosičů se prodalo v téhle krizi, kdy se neprodává vůbec nic! Měl jsem z toho takovou radost a chtěl jsem to volat na všechny strany, než jsem si uvědomil, že to nikoho nezajímá. Tak jsem to zavolał Michalovi a Uršule Klukové, ti měli se mnou radost. A to bylo všechno. Už nebylo komu to volat, kdo by se mnou sdílel takovou velkou radost.

V budově baletu Národního divadla ležely programy na *Giselle*. Já už *Giselle* s Dariou Klimentovou viděl a málem jsem neudržel svěrač, jak božsky tančila. Byl jsem z toho úplně vedle. I ty holky z konzervatoře tančily nádherně, dokonce i ten Rusák s velkou prdelí a suspensorem jako meloun a až ke kolenům tančil skvěle. A teď koukám, nejdřív jsem měl radost, že bude Daria tančit znova ve Smetanově divadle, dříve Státní opeře, nyní zase něco jiného, ale byla tam uvedená nějaká Japonka nebo Číňanka, a tak jsem se rozčílil. Říkám: „Jděte do prdele s Japonkou, to může tancovat jenom Daria Klimentová!“ A vrátný povídá: „Pane Čech, já za to nemohu, mně nenadávejte.“ A prozradil mi, že Daria Klimentová fotí. „Krásně fotí, pane Čech, má tady někde výstavu svých fotografií.“ Až jí budu psát, jestli dostaly s maminkou *Pra pra pra*, tak se jí zeptám, kde je ta výstava a kde teda fotí. Božská Daria! Holky, trénujte pilně, ať jste jako Daria, kozy pitomý.

NECKÁŘOVÉ OTEC A SYN Také teď koketuji s Applem a uvažuji, že bych zradil Hernádyho a Microsoft. Jen pro tu změnu. Jako má člověk po deseti, patnácti letech snahu vyměnit manželku, tak já po patnácti letech výměním Microsoft za Apple, kdybych se tedy nebál, že zůstanu opuštěný, jako kůl v plotě. Tak jsem volal Vaška Neckáře, protože vím, že jeho synek, taktéž Václav, vypomáhá u Rytíře, a ten je zarytý fanoušek firmy Apple. Tak jsem volal, zvedl mi to. Nejdřív jsem se lekl, protože mluvil jako z hrobu. Myslel jsem, že jsem ho probudil. Bylo jedenáct hodin a v jedenáct hodin se rockeři ještě nebudí. Dal mi telefon, říkal: „Synek bydlí hned nade mnou, tak mu zavolej.“ Mladý Neckář už měl mladý hlas, v jedenáct dopoledne už byl čilý. Říkal mi: „Teď toho máme s tátou hodně. Celé jaro jezdíme jak blázni.“ Měl jsem radost, že Neckář jezdí celé jaro. Mám z toho radost. Tak jsme se domluvili, až se vrátí, až skončí jarní šňůra, přijde a něco mi o Apple řekne.

VŠICHNI SE PŘIMLOUVAJÍ ZA MARTINÁKA Za Martináka jsou v divadle velké přimlůvy. Všechny to mrzí, že dostal padáka. Mě to mrzí také, jak už jsem říkal, ale co s člověkem, který říká: „V té chci hrát, v té nechci hrát... *Dívčí válku* miluji, *Titanic* miluji, ale do nové hry *Ringova škola života a sexu* (to snad ani není hra?), do té se mi nechce!“ No, ona je to síla, až to pak uvidíte, dáte mi za pravdu. Kolem toho budou velké skandály, protože to je tak strašně ostré... Ale přča to bude veliká, doufám. Musím se omluvit Renátce, asi jsem ukřivdil jeho ženě, protože ona se přimlouvala, aby to hrál, podle toho, co

vím, co se ke mně doneslo z divadla. Takže, Renátko, promiň. Jak jsem tě znectil na předchozích stránkách deníčku, tak to беру zpátky a zcela tě rehabilituji.

ROSICKÝ, ARSENAL Viděl jsem božský fotbal. Nebeská Anglie, Premier League, to je něco tak neskutečně nádherného. Tottenham vedl s Arsenalem 2:0 a dostal nakonec „pětku“. Arsenal mu nastřílel pět gólů! Rosický hrál jak pánbůh. Jako Daria Klimentová. Rosický je druhý geniální Čech. Ono jich je víc a já o nich rád píši, protože čím bychom se chlubili? Zlodějny, které tady máme? Podvodníky, kteří zůstali ve vlasti? Elita odchází a zdobí jinde. No, nebudu se hrabat v hnoji. Liverpool vyhrál Curling Cup. Sedmdesát tisíc lidí bylo ve Wembley. Bože, to je národ, ti Angličané. Že já jsem se nenarodil v Anglii! Pochopitelně jako pracháč, samozřejmě. Já si vždycky vzpomenu, když vidím Rosického hrát, tak mimoto, jakou mám rozkoš z té dokonalosti, on nedělá chyby. Nikdy nenahraje protihráči, je pečlivý a umí vystřelit. Takový božský střízlík! Mimoto, že si ho představuji ve slávistickém dresu, ať mi Rosický promine, jestli mu to někdo donesete. Řekněte, že je to jen v mé fantazii. Nesměle mu navlékám slávistický dres, ale vzpomínám, vybaví se mi, jak jeho maminka na Vánoce u mé přítelkyně a galeristky Zdeny, vynikající malířky, přišla koupit klukům dárky. A říká Zdeně: „Paní galeristko, já na to mám jenom 1600, já se musím vejít do šestnácti stovek...“ Já jsem říkal: „Zdeno, to si ze mě děláš prdel.“ „Ne, ne, ne. Opravdu.“ A také si vybrala paní Rosická, vešla se do těch 1600. Tak jsem si říkal: To museli mít kluci krásné Vánoce. Když jsem si uvědomil, že Rosický je miliardář, u něj a u Čecha (též Il divino di Boemo!?) se už nemluví o miliónech. Ale lidé jsou různí, proti gustu žádný dišputát. Když se nad tím člověk tak zamyslí, tak maminka vyhodila docela dost peněz za Vánoce!

ŠLOUF – SENÁT – BUZERANTI... Trochu politiky. Volal mi Mírek Šlouf, že by se se mnou chtěl sejít a s předsedou organizace Zemanovců ve středních Čechách. Šloufovi se špatně odříká, protože jsme kamarádi. Já ho vždycky všude hájím. Určitě bude řeč o Senátu. Tak jsem řekl: „Dobře, Mirku. Já se tedy s vámi sejdu.“ Ale volal jsem hned Zdeňka Schwarze, senátora, mého kamaráda, syna mého ještě většího kamaráda, jeho otce doktora Schwarze, ředitele záchranky. Mladý senátor je též ředitel záchranky, drží rodnou tradici. Chytl jsem ho na horách v Rakousku, jezdil snad na sjezdovce nebo kde. Říkal jsem mu: „Já bych se s tebou potřeboval, Zdeňku, sejít. Něco

mi o tom Senátu řekni. Já jsem nikdy nešel do hloubky tohoto zbytečného údu politiky! Vždycky mě zajímala Poslanecká sněmovna i Senát. Chci vědět, co, kdo, jak, kde. Jak to všechno je.“ On mi řekl: „Samozřejmě, hned jak se, Ringo, vrátím z Rakouska, tak se s tebou sejdu a o Senátu ti podám podrobný referát.“ Tak jsem volal zpátky Mirkovi Šloufovi a říkal jsem mu: „Mirku, odkládáme schůzku s předsedou středočeské organizace, dokud si to nesrovnám v makovici a neřeknu si, jestli tam mám lézt nebo nemám.“ A první co bych navrhnul jako senátor: „Pojďme, soudruzi, rozpustme se! Uděláme Čechům radost.“ Jak říkal Michal: „Tati, ty už jsi zapomněl, jak jsi ležel s mokrým hadrem na gauči a jen jsi volal: Ty kurvy, ty kurvy, ty kurvy! To už jsi na to zapomněl?“ No, zapomněl, otrnulo mi! Nemůže jinak, kdo z Beskyd a z hor. Uvidíme.

MÁM RÁD BUZNY Tereza Šefrnová oslovila mladého herce. Nejmenoval jsem ho, naštěstí, protože mladý herec zhrdl účastí ve skandální hře *Ringova škola života a sexu*, protože mu Tereza neuváženě poslala scénář. On se vymluvil, samozřejmě slušně, jako že divadlo a termíny a necítí se a tak a tak... Ale podstata myslím je, i když Tereza mi to rozmlouvá, že mladý herec jest buznou. A jestli si přečetl ten scénář, jak já jim dávám do těla, znáte moje rčení: Břeťo, udělej mi miminko... A Břeťa se snaží a dělá a dělá, ale miminko hovno! Uznejte, není to legrační? Je to takový pokleslý zdroj lidového humoru. V podstatě proti nim nic nemám. Nežeru lesby, těm bych nejraději nakopal, ale buzny, buzny mám rád! Nekonkurují nám a neberou nám holky. Vždyť je to hezké, že kluci šukají mezi sebou. Ale jestli to četl, tak to ho muselo nasrat nejvíc. Že by sám sebe na jevišti karikoval a dělal si legraci ze svých kamarádů-buzerantů. Takže nám poděkoval, nebude s námi hrát. Já jsem samozřejmě hned zavolał Gulyášovi, Gulyáš je geniální herec, zahraje to, myslím, lépe než Martinák. Uvidíme, nechám se překvapit. Ještě k těm buzerantům. Musím ještě zavolat Terezce, aby mu řekla, že už v Poslanecké sněmovně jsem Hromadovi slíbil, že budu hlasovat pro ně a vždycky jsem pro ně zvedl ruku. Když chtěli miminka, když se chtěli brát, když chtěli legalizovat leccos, vždycky jsem hlasoval pro. Říkal jsem: „Kluci buzerantský, když chcete mít soudy o prachy, jako máme my heterosexuálové se ženskýma, tak se suďte. Kdo chce kam, pomozme mu tam.“

SVATÝ HAVEL A OSTRAVÁCI Co teď dělám? Koupil jsem si plátno a mám cedulku *Svatý Václave Havle, oroduj za nás!* Namaluji svatého Václava Havla jako českého patrona, buď jak jede na koni na Václaváku nebo

jak žehná všem věrným Čechům. Ještě uvidím. Cedulku mám, plátno také, pustím se do toho. Teď zrovna momentálně maluji *Ostravskou brankářskou fotbalovou školu* pro svého kamaráda Piknu z Ostravy. Bude to krása. Budou tam Schmucker, Mikloško, Srníček. Uvědomil jsem si až při té zakázce, kolik vynikajících brankářů černá Ostrava Česku dala. Geniální! Obraz bude velká síla. Teď ho dělám tužkou, tak uvidíme, jak se vydaří.

ROSAMUNDE PILCHER = SHAKESPEARE S PIPINOU!

Milý deníčku, to by mohlo být všechno, kdybych ti nedlužil ještě Rosamunde Pilcher, kterou jsme si všichni zamilovali již na předchozích stránkách. Tak ti musím říci, co nám Rosamunde připravila. *Pobřeží snů, Küste der Träume*. Teď poslouchejte ten nářez, to si pokoukáme: Po smrti svého manžela se mladá vdova přestěhuje do vesnice na pobřeží, aby začala nový život. Čeká ji tam domek, práce a hned dva ctitelé... Je to německý romantický film, představte si ten nervák! Mladá vdova se stěhuje do vesnice na pobřeží. Dobře si vybrala. Tam se jí bude pěkně žít. Má tam domek, má tam vlastně práci a ty dva ctitele. To bude nádhera a ti se utkají. Ale koho si, kurňa, vezme? To jsem teda zvědav. Škoda, že se nebudu koukat. A co vy?

PÁTEK

2. března 2012

Milý deníčku, sedám k tobě, abych pokračoval v novinkách pro mé příznivce a zejména pro svoji gardu. No, vlastně, sedám, musím se přiznat, že u tebe ležím...

JÁ VÁM DÁM ZDRAVÍ! Bože, ty doutníky, že hned na začátku odbočuji, doutníček, to je nádhera! Doutník a k tomu panák whisky se soday nebo bez sody nebo koňak, to je taková radost. Já vám dám zdraví, vy bruselští hajzlové! Vy mi nebudete poroučet, abych byl zdravý, šmejdi! Teď si zabafám. Bože, to je slast... Škoda, že to z knížky nemůžete cítit! Četl jsem, jak si Werich pozval Jiřího Suchého, doufám, že se neopakují, rozmlouvali spolu, a Jan Werich přitom inhaloval, protože měl těžké astma, z nějakého přístroje kyslík. Vždycky jeden šluk kyslíku, a pak šup!, cigáro do huby, krásného páva, vyfoukl kouř a zase kyslík. To jen tak na okraj.

PLATINOVÉ PRA PRA PRA! Skvělá zpráva je, že mi volal pan Vachulka z České muziky a říkal mi: „Ringo, *Pra pra pra* je už prodáno přes osm tisíc nosičů.“ U elpíčka by to byla platinová deska. *Pra pra pra* je prostě platinové. Je to něco neslýchaného v dnešní době, kdy nosiče vůbec nejdou na odbyt. Mám z toho radost, ale tu platinovou desku mi nikdo nedá. Já jsem nikdy v životě nic nedostal. Dokonce, když dávali Jiřímu Schelingerovi cenu za celoživotní dílo, tak mě tam ani nepozvali! Což je, jak jsem už několikrát vtípně poznamenal, jako kdyby vyznamenali Lennona a nepozvali McCartneyho. Jako kdyby vyznamenali Kolbena a nepozvali Daňka. Závist bezbřehá a zloba blbounů, kteří nikdy neprodali osm tisíc DVD. Jo... kecám, byl jsem vyznamenán a Jirka Schelinger také! Komsomolci v Togliatti nám dali Početnuju gramotu, vysoký komsomolský řád práce. Když byl nějaký průser s big beatem, tak jsme tím v Praze mávali komunistům před nosem a to je vždycky přibrzdilo. Tak to soudruhovi Ringovi odpustíme, když má vysoké komsomolské vyznamenání!

NESAHEJTE MI NA HUŠÁKA! Volal mi doktor Hušák, můj přítel. Mám Hušáka rád a zcela ignoruji veškeré urážky, které na jeho hlavu míří. Nevidím do toho, nevím, jak hospodařil, nevím, co komu dával. Sportu určitě něco dával, a dával hodně, protože za ním spousta sportovců stála, a myslím, že stále stojí. Ke mně se choval vždy slušně, mile, přátelsky. Víte, že já mám rád vtípné lidi, tak nemohu o něm říci nic špatného, jen samé dobré věci.

Vždycky si vzpomenu (samozřejmě vím, že mi bude spousta lidí nadávat, ale zase jenom blbci!), jak chtěli na Duceho dceři, aby řekla, že tatínek je svině. Pro ni nebyl svině, s ní si hrál, nosil jí dárky, byl na ni milý. Proč by to měla o tatínkovi říkat? Může říci: Já s některými věcmi, které otec dělal, nemusím souhlasit, ale byl to můj tatínek, vy debilové. A mám ho ráda. Tak já mám rád Hušáka. Ale co mi vlastně doktor Hušák chtěl? On má vždycky nádherné nápady. Jednou mi říkal, že by rád odtrhl Prahu od České republiky, Praha by pak byla samostatný stát a mně by nabídl místo velvyslance Prahy ve zbytku republiky, což se mi líbilo. Dr. Hušák má spousta výborných nápadů, ne všechny ale může dotáhnout do konce. Tak mi tedy volal a říkal: „Ringo, co bys tomu řekl, kdybych ti nechal udělat sochu.“ To se přece tak krásně poslouchá! Copak můžete mít nerad člověka, který vám chce nechat udělat sochu? Představa, jak mě vytesají z kamene ještě za mého života, mě naplňuje pýchou, všichni jsme ješitní. Vzpomínám si, když vyšla za bolšána moje první knížka *Z mého života*, kterou vydal v Sekci mladé hudby statečný Láďa Zajíček, tak mi volal a říkal: „Víš, co nejvíce na ÚV rozzuřilo